Departamentul de servicii poștale al societății noastre de difuzare trimite colete de cărți atât pentru persoanele fizice cât și cele juridice, în condiții foarte avantajoase.

Sunați la telefonul 021-223.63.07 sau scrieți-ne pe adresa S.C. ALCRIS '94 DIFUZARE S.R.L.; Str. Teodosie Rudeanu, Nr. 54, Sector 1, București.

Titlu original (eng.): Some say love

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
LAWSON, LOUISE
Încăpățânată ca un catâr / Louise Lawson
Traducător: Irina Popescu-Tismana
București: Alcris, 2005.
ISBN 973-646-382-6
I. Micu, Aurelian (Editor)
II. Drăghici, Ioan (Lector)
III. Croitoru, Ana (Tehnoredactor)
821.111. 31=135.1

Colecția „ EL și EA“

LOUISE LAWSON

Încăpățânată ca un catâr

ALCRIS

Vă recomandăm ultimele apariţii ale colecţiei „EL şi EA“:

531. Clar de lună pe Nil –	Elizabeth Harrison
532. Să calci pe cenușă –	Cin Forshay Lundsford
533. Zorii speranței –	Valerie Zayne
534. Pasărea de argint –	Ramona Stewart
535. Soția neascultătoare –	Joan Johnston
536. Acolo unde îți este inima–	Donna Vitek
537. Șapte ani de așteptare –	Brooke Hastings
538. Întâlnire la Tripoli –	Caroline Gayett
539. Cabana albă –	Judith Smith
540. Nisipuri mișcătoare –	Buck Carole
541. Diamante pe luciul gheții –	S.A. Cook
542. O inimă puternică –	Denise Robins
543. Cărările destinului –	Eve Saint Benoit
544. Misterioasa Calypso –	Audrey Weigh
545. Prețul fidelității –	Denise Robins
546. Eroare aproape fatală –	Francine Pascal

Capitolul 1

Un lucru era sigur: nu era o noapte în care să scoți un câine afară!

În micul birou al Voluntarilor în Serviciul Comunității, „V.S.C.”, Fritzi Taylor asculta ploaia înghețată biciuind asfaltul. Serviciul meteo anunța sosirea unei mase de aer arctic – temperatura urma să scadă brusc până dimineață și se prevedeau treizeci până la patruzeci centimetri de zăpadă.

Tânăra se ridică și se apropie de fereastră, masându-și distrată spatele, care o cam durea astăzi. Văzând timpul de afară, se îngrijoră. Din fericire, zăpada așteptase să cadă după ce majoritatea cheflilor s-ar fi întors acasă.

Era 31 decembrie, seara revelionului și Fritzi și tovarășii ei de la „V.S.C.” răspunseseră toată seara la

apelurile telefonice – organizația propunea celor care sărbătoriseră prea tare Noul An să-i conducă gratuit la domicilii. În prezent, miezul nopții trecuse de mult și nu mai existau apeluri. Peste câteva minute, Fritzi pleca și ea. Toți ceilalți plecaseră și nu-i mai rămânea decât să închidă. Se duse să-și ia haina, felicitându-se în sine: nu fusese nici un singur accident de mașină pe străzile orașului în această seară.

Înăbușindu-și un căscat, întinse mâna spre trusa de chei pusă pe masă. Gestul îi fu întrerupt de soneria ascuțită a telefonului. Ei drăcie! Numai să fie un număr greșit!

– Bună seara, „V.S.C." la aparat. Pot să fac ceva pentru dumneavoastră?

– Ar fi bine, bâigui o voce ușor beată. Ce-mi sugerezi, scumpeteo?

– Vreți să vă însoțesc, domnule?

Fritzi era obișnuită cu răspunsurile cele mai smintite, așa că nu dădu atenție la „scumpeteo". În starea lui, nu era responsabil pentru ce spunea.

– Dacă îmi dați adresa unde sunteți, voi sosi imediat cu mașina.

De fapt, trebuia să se sacrifice, pentru că nu era decât ea.

Se lăsă o mică tăcere.

– ... Alo? Îmi puteți spune unde sunteți?

– Nu știu deloc, mărturisi el, mormăind nemulțumit. La niște oameni, cred. Ah nu! Am plecat. Am ieșit să-mi caut mașina și... of, n-o găsesc. Trebuie s-o fi furat.

El pronunța din ce în ce mai greu și Fritzi realiză brusc că trebuia să fie afară, în frig.

– Mă sunați de la o cabină publică? îl chestionă ea.

– Nu știu, poate. Așteptați, să mă uit...

Auzi diverse zgomote – trebuie că se sucea ca să se uite în jur.

– ... Da, asta este, este un telefon cu plată. Uite deschizătura pe unde am băgat moneda. Nenorocitul ăsta de...

Fritzi își încreți sprâncenele în timp ce el se lansa într-o serie de epitete la adresa aparatului. După câteva clipe, el începu să bată în telefon.

– Domnule, ce faceți? Domnule?

– Am pus un dolar și nu mi-a dat restul! se plânse omul.

– Este un motiv să-l demolați?

– Nu-l demolez, încerc să-mi recuperez banii, se apără el. Ascultați, cred că este mai bine să-mi găsesc mașina și să mă întorc acasă. Pe altă dată...

– Nu! Așteptați! Ascultați-mă. Nu sunteți în stare să conduceți. Spuneți-mi doar unde sunteți și se va veni după dumneavoastră.

– Deoarece nu știu nici eu, cum vreți să vă spun? protestă el... Să nu spui nimănui, scumpeteo, dar cred că am băut un pahar în plus, adăugă el pufnind în râs.

– Asta cred și eu. De aceea, trebuie să-mi promiteți că nu urcați la volan. Ajutați-mă să vă localizez, sugeră Fritzi, sperând să nu fie atât de beat încât să se arate de neînțeles. Să vedem, sunteți într-o cabină. Este în interiorul sau în exteriorul unei clădiri?

– Este... afară. Sub o maimuță enormă care trebuie să cântărească pe puțin cinci sute de kilograme, precizează el cu o voce neliniștită dintr-o dată. Asta este! Aruncă în mine cu pietre!

– Nu sunt pietre, este zăpadă înghețată, îl îmbărbătă tânăra, ușurată.

Cel puțin știa unde se afla! Animalul care-l îngrozea era emblema unui vânzător de mașini. Slavă Domnului, nu era decât la zece minute de birou.

– Rămâneți unde sunteți, mai ales nu mișcați. Vin imediat.

Fără a aștepta vreun răspuns, închise telefonul, luă din mers poșeta și cheile și ieși în trombă.

Fulgii de zăpadă, duri și înțepători, cădeau mai abundent decât crezuse. Ștergătoarele ei de mașină scârțâiră pe stratul de zăpadă care se formase deja. Numai interlocutorul ei să nu se hotărască să se întoarcă acasă cu propriile lui mijloace, așa cum o anunțase!

Din fericire, era foarte puțină circulație la această oră avansată a nopții. Totuși, Fritzi mergea încet, de teamă să nu derapeze pe șoseaua ca sticla. Ajunse la destinație în mai puțin de un sfert de oră.

Cu ochii pe jumătate închiși pentru a se apăra de zăpadă, scrută întunericul. Omul era acolo! Ghemuit lângă cabină, strângea, încă scuturând receptorul. Când Fritzi se îndreptă spre el, se mișcă și schiță un zâmbet.

– Bună seara, scumpeteo!

– Bună seara, repetă ea, încercând să-l pună pe picioare, ceea ce nu era o treabă ușoară pentru o persoană mititică de talia ei.

Trase și împinse, dar el nu se clinti nici măcar un centimetru, mulțumindu-se s-o privească vesel, cu un zâmbet tâmp.

– Mă ascundeam din cauza maimuței, îi mărturisi el în șoaptă. Fii atentă să nu ne vadă!

– Nu-ți va face nici un rău, promise ea redublându-și efortul. Te poți ridica?

– Evident! Dar nu vreau. Maimuța o să mă prindă.

– Ba nu, nu te va atinge, te asigur. Hai, dă-mi mâna și îndreaptă-te... Te rog. Sunt udă leoarcă, adăugă ea pe un ton implorator.

După o ușoară ezitare, tânărul se hotărî să apuce mâna întinsă și Fritzi trase. Din nefericire, era mult mai greu ca ea și, pierzându-și echilibrul, tânăra căzu o dată cu el. Un strigăt de groază sfâșie noaptea.

– M-a prins! Monstrul m-a prins.

Cu mare greutate, Fritzi își recăpătă stăpânirea de sine.

– Nu, nu era el. Eu am căzut peste tine, îi explică ea cu o voce liniștitoare.

– Ești rănită?

– Nu. Poți să te grăbești un pic, te rog? O să murim amândoi de frig dacă o să mai stăm mult aici.

În câteva secunde, el se puse pe picioare. Observându-și salvatoarea mai de aproape, zâmbi încântat.

– Ce mai, ești fermecătoare! Cum te cheamă?

Fritzi îl examină la rândul ei. Mai înalt ca ea, era de constituție robustă și dădea impresia că este tot numai

mușchi. Trebuie să fi avut în jur de treizeci de ani. Pantalonii lui negri și cămașa îi erau complet udate – nu purta haină.

– Vino repede în mașină, îl grăbi ea. N-ai nici măcar un pardesiu pe tine. Hai, pe aici.

După un traseu care i se păru nesfârșit, îl împinse în cele din urmă pe locul pasagerului, trânti portiera și veni să se așeze la volan cu un oftat de ușurare. Primul gest fu să pornească motorul. Dinții îi clănțăneau, din părul ud se scurgea apă pe frunte și ceafă – era înțepenită de frig.

– În curând o să ne încălzim, spuse ea tremurând. Mașina este călduță încă.

Ea își pusese capul pe spătarul scaunului; el se rostogoli spre ea și zâmbi tâmp.

– Ești cu adevărat amabilă. Da, cu adevărat amabilă să mă duci acasă, afirmă el, devenit sentimental din cauza băuturii. Majoritatea oamenilor n-ar fi ieșit pe o astfel de noapte. Spune-mi, de ce faci asta pentru mine? Ne cunoaștem?

Se aplecă s-o privească mai bine.

– ...N-am fost cumva la această sărbătoare împreună?

– Nu, se mulțumi ea să răspundă.

– Ah. În acest caz, cineva trebuie să-mi poarte pică. Aș fi jurat că nu eram singur.

– Soția ta, poate?

Nefericita trebuie să fie în toate stările.

– Nu. Oi fi eu beat, dar știu că nu sunt însurat.

– Atunci, o prietenă. În orice caz, nu eram eu. Sunt aici doar ca să te conduc acasă la tine.

– Ah da, îmi amintesc! Cineva mi-a dat numărul tău de telefon în momentul în care plecam. Ce drăguță ești! Să vii până aici să mă conduci.

Începu să fredoneze un cântec la modă, în timp ce Fritzi demara. La ieșirea din parcare, frână.

– Din întâmplare, știi unde locuiești? întrebă ea fără speranță.

În aparență, evenimentele serii nu stricaseră cu nimic buna dispoziție a pasagerului ei.

– Nu, habar n-am.

– Dă-mi portofelul, te rog.

Docil, el scoase portofelul din buzunarul de la spate. Fritzi căută un act de identitate, sub ochiul foarte interesat al tovarășului său.

– Ei bine, unde locuiesc?

– Aleea Brazilor.

– Nu este posibil! Este una dintre străzile mele favorite! o informă el vesel cu un zâmbet dezarmant. Ce drăguță ești! repetă el pentru a suta oară. Ți-am mulțumit?

– Da, de mai multe ori. Și crede-mă, n-ai pentru ce, răspunse ea întorcându-i zâmbetul.

Era beat turtă, dar era adorabil. De altfel, i se păru dintr-o dată că-l mai văzuse deja undeva.

– Curios, dar am impresia că ne-am cunoscut deja, spuse ea cu voce tare. Locuiești de mult în acest oraș?

Tânărul desfăcu mâinile în semn de neputință.

– N-aș fi în stare să-ți răspund în acest moment.

Amuzată de atâta confuzie, Fritzi demară râzând. Un claxon frenetic o făcu să tresară. Apăsând pe frână, închise ochii, așteptându-se la un șoc iminent. În aceeași secundă, se auzi un scrâșnet metalic și mașina se învârti în loc înainte de a se opri în mijlocul șoselei.

Pasagerul, aruncat de pe scaunul lui, îi ateriză pe genunchi. Zăpăcit, el se îndreptă pe jumătate și pufni în râs.

– Ce s-a întâmplat? Blestemata aia de maimuță?

– Doamne! Un accident!

Nu avusese loc nici măcar unul în toată această seară și trebuia să fie ea cea care să distrugă acest record! Sărind din mașină, se duse la cel de al doilea automobilist care, cu mâinile în șolduri, își examina bara de protecție.

– Îmi pare sincer rău, este vina mea în întregime. Am ieșit chiar înaintea dumneavoastră, spuse ea dintr-o suflare.

Omul se întoarse spre ea cu un mic mormăit.

– Sunteți rănită?

– Nu, deloc. Dar dumneavoastră?

– Nu, mi-ați produs un șoc, atât.

Un fluierat ascuțit îi făcu să se întoarcă.

– Hei! Vrei să vin să-l învăț minte? Această domnișoară este foarte cumsecade, las-o în pace. Vrei să mă ocup de el, domnișoară?

Pasagerul lui Fritzi deschisese geamul și scosese capul pentru a striga mai bine.

– Nu, rămâi unde ești! răspunse ea cu fermitate.

Conducătorul celeilalte mașini o privi bănuitor.

– N-ați băut cumva amândoi, din întâmplare?

– Nu! Adică, nu eu. Sunt o persoană benevolă care-l conduc pe acest bărbat acasă la el... pentru a evita accidentele.

– Așa este mai bine! Unde este cabina telefonică cea mai apropiată ca să sunăm la poliție?

– Sub maimuță, îl informă ea prompt.

Neîncrederea omului crescu.

– Maimuță?

– Cea care este deasupra parcării. O vedeți? Chestia aceea imensă...

Tovarășul ei își încreți pleoapele.

– Ah, aceea! Da, acum o văd. Bine, unul dintre noi n-are decât să se ducă la telefon.

– Păi... v-ar deranja prea tare dacă v-aș spune să vă duceți dumneavoastră?... Lui îi este foarte frică, explică ea cu un gest discret spre mașină.

– Da? Dar nu este decât o statuie, nu? o întrebă omul aruncând o privire bănuitoare spre emblemă.

– Sigur că da! Dar el este convins că este reală și intră în toate stările când ne apropiem.

– Dumnezeule! Nebuni, și unul și altul! Bine, mă duc. Până atunci, supravegheați mașinile.

În timp ce acesta traversa strada, Fritzi se întoarse să vadă cum se comporta pasagerul său. Acesta, regăsindu-și euforia, fredona în continuare.

– Cucu! exclamă el cu un zâmbet larg când tânăra intră în mașină.

– Încă o dată bună seara. Îmi pare rău de această pierdere de timp. Nu ți-e prea frig?

– Nu, mă simt perfect.

Se vedea, se gândi ea cu o urmă de acreală. În starea lui, totul i se părea comic.

– Și tu, cum te simți? se interesă el cu solicitudine.

– Înghețată și țeapănă, dar asta n-ar trebui să dureze mult timp.

Se scurseră trei sferturi de oră, de fapt, înainte de a pleca din nou la drum. Fritzi cunoscuse cea mai mare

umilință din viața ei când fusese obligată să sufle în fiolă, în ciuda protestelor ei vehemente.

Cu un sentiment de imensă ușurare, gară în Aleea brazilor, la ora două dimineața și se pregăti să-și susțină pasagerul până la ușă. Acesta ieșise din somnolență în mijlocul traseului și se pusese din nou pe cântat. Fritzi îi puse un braț în jurul umerilor și-l conduse spre intrare. Tânărul se opri ca să pufnească din nou în râs. Ce lucru curios! Nu mai întâlnise niciodată bărbați care să pufnească așa!

– Sst! O să-ți trezești vecinii! șopti ea când fură în vestibul.

El își ascunse capul la umărul lui Fritzi pentru a încerca să-și înăbușe o nouă criză de ilaritate.

– Îmi pare rău, suflă el, cu trupul scuturat de râs. Este mai tare decât mine, nu mă pot opri. Când mă gândesc că m-ai însoțit ca să nu fac un accident și ai făcut tu unul...

Este foarte greu să rămâi serios când persoana de lângă tine moare de râs, dar Fritzi încercă. Încercă din toate puterile. Totuși, cei doi tineri erau literalmente îndoiți de râs când ajunseră la ușa care trebuia.

– Ascultă, știu că pare nostim, dar nu este, hohoti Fritzi acoperindu-și gura.

Această afirmație i se păru deosebit de hazoasă însoțitorului ei, a cărui veselie spori... imitat de tânără. Se lăsară să cadă la podea, unul lângă altul. Se calmară până la urmă, la capătul unui lung moment. Atunci, tânărul o înlănțui pe Fritzi cu un oftat de mulțumire.

– Ești cu adevărat cumsecade, știi? Și părul tău miroase bine, ca florile de câmp după ploaie.

– Mulțumesc.

Ridică ochii spre el și brusc, inima i se opri în loc. Avu impresia că se îneacă în cei mai minunați ochi căprui din lume, în timp ce-i ținea fața cu mâinile lui puternice și moi. Nu era frumos în adevăratul sens al cuvântului, dar ceva în el o mișca, o tulbura nespus.

Încet, el se aplecă pentru a-i atinge buzele cu un sărut ușor, foarte scurt. Dar fu atât de bine încât imediat, buzele lor se împreunară mai îndelung.

– Ai face bine să te întorci la tine ca să pot pleca, murmură Fritzi.

– Da, ai dreptate. Dar fii prudentă, adăugă el cu blândețe. Este foarte urât afară. Poate că ar trebui să te conduc.

– Nu, nu este nevoie, refuză ea cu tact. Ar trebui să mă pot întoarce fără probleme.

– Cum dorești. Dar mai întâi, lasă-mă să-ți dau cartea mea de vizită. Nu se știe niciodată, aș putea să-ți întorc serviciul într-o zi...

Începu să se caute prin buzunare, încruntându-se.

– ...Sunt sigur că aveam una la mine. Mă poți ajuta s-o caut?

– Trebuie să se afle în portofelul tău.

El se aplecă și Fritzi extrase portofelul din buzunar.

– Asta este? întrebă ea fluturând un cartonaș bej.

– Da, chiar asta.

Întorcându-se spre lumina slabă a becului de pe culoar, tânăra citi cu voce tare:

„Saltele cu apă, Bonanza. Ryan E. Majors".

„Vă voi face să petreceți nopți memorabile" promitea textul scris cu caractere mai mici.

– Chiar memorabile? glumi ea zâmbind tânărului. Ryan E. Majors ești tu, presupun?

El porni să râdă din nou cu acel râs comunicativ.

– Este posibil, dar n-aș jura!

– Ei bine, Ryan Majors, este timpul să te duci la culcare, decretă Fritzi.

Ea se îndreptă, apoi îl ajută să facă la fel. Câteva secunde mai târziu, deschidea ușa și-l împingea ușor pe bărbat în interior.

– Du-te direct în pat, îl sfătui ea.

– De acord. Și mulțumesc pentru tot... Oh! cum te cheamă?

– Fritzi Taylor.

– Fritzi? Un nume curios pentru o femeie, se miră el.

– Știu.

Fusese tachinată în legătură cu acest subiect din cea mai fragedă copilărie.

– Bunicul meu se numea Fritz și părinții mei doreau să-mi dea numele lui, explică ea.

– Ei bine...

Într-un gest tandru, el întinse mâna și-i mângâie obrazul.

– Îmi place mult, declară Ryan. La mulți ani, Fritzi.

– La mulți ani, Ryan.

– Fritzi, repetă el zâmbind.

Apoi trase de cravata pe jumătate desfăcută și aproape basculă în apartamentul întunecat.

– Ești fermecătoare, Fritzi Taylor, îl auzi ea spunând, în timp ce închidea ușa.

Zâmbea încă atunci când traversă holul, două minute mai târziu.

Ryan E. Majors nu arăta deloc rău!

Capitolul 2

Întâmplare curioasă, dar Fritzi chiar plănuia de ceva vreme să-și cumpere o saltea cu apă. De fapt, exista una în cartea ei cu comori, foarte frumoasă, cu cadrul ei de stejar, ornat cu oglinjoare tăiate oblic.

A doua zi dimineață, Fritzi se așeză la masa de mic dejun cu albumul pe care-l începuse cu ani în urmă și-și sorbea cafeaua frunzărindu-l.

La vremea aceea, urma cursurile de contabilitate. Într-o zi, înșelându-se asupra orarului, se trezise din întâmplare într-o sală unde se vorbea despre cărțile cu comori. Găsise expunerea foarte interesantă și rămase până la sfârșit. Apoi, se întorsese acasă în fugă și se pusese imediat să decupeze imagini și să le lipească într-un album. Aceste imagini reprezentau obiecte pe

care le dorea, sau simbolizau ceea ce voia să facă în viață. Odată, înscrisese în caiet că trebuia să te convingi că vor sosi cu adevărat. Conferențiara sfătuise ca albumul să fie plasat într-un loc vizibil, ca să ai prezente în minte țelurile la care te fixai. Aceste „cărți cu comori" nu erau nimic altceva decât un mod de a-ți da itinerarii în viață, subliniase ea. „Nu se pleacă într-o călătorie lungă fără a avea o hartă amănunțită. Mintea noastră nu-și poate realiza obiectivele pe care și le-a propus dacă nu le vede clar".

Fritzi clătinase din cap cu entuziasm. I se părea logic.

Și astfel, în decursul anilor, decupase cu grijă avioane, palmieri și golfulețe înverzite pe care le lipise la pagina „Hawaii". Întotdeauna visase să meargă în Hawaii și, văzând aceste imagini în albumul ei, avea convingerea că va merge într-o zi.

Numeroase alte visuri umpleau albumul. Exista o femeie bronzată și sportivă care întruchipa sănătatea; pentru Fritzi, a avea o sănătate bună era esențial în viață. Exista de asemenea o poză decupată a unei mașini sport roșie, un calculator și un bărbat frumos lungit la soare, care poza pentru reclama unei creme solare; Fritzi se gândea să-l întâlnească într-o zi și să se

mărite cu el. Dedesubt, precizase cu cel mai frumos scris al ei, că nu va fi obligat să vândă loțiuni solare ca să-l placă. Dar nu s-ar plânge dacă alesul inimii ei era la fel de seducător și viril ca acesta.

Mai exista o frumoasă masă de bucătărie din sticlă și patru scaune din aramă, o casă încântătoare decupată dintr-un catalog de decorațiuni, o saltea cu apă pe un cadru din stejar ornat cu oglinzi, un videocasetofon, și așa mai departe...

Unii o tachinau pe Fritzi apropo de albumul ei, predicându-i că așa nu va merge niciodată, dar ei puțin îi păsa – știa că această carte mergea pentru cine credea în ea. De altfel, avea prieteni ale căror visuri se realizaseră. Își va continua deci sarcina, în ciuda celor care râdeau de ea.

Cu un oftat adânc de satisfacție, se așeză mai bine pe scaun și contemplă zăpada care cădea afară. Gândurile îi reveniră la mantoul de antilopă pe care și-l oferise de Crăciun. Acest mantou încântător era încă un exemplu de eficacitate a cărților cu comori. Era una dintre primele imagini pe care o lipise pe coala albă, și în prezent, visul se transformase în realitate. Era agățat într-un dulap, gata să fie îmbrăcat la prima ocazie.

Da, totul se petrecea așa cum prevăzuse. Urma să-și procure salteaua cu apă, apoi masa și scaunele și, în cinci ani, își va fi realizat toate dorințele. La treizeci și doi de ani, va putea să se gândească să se mărite și să-și întemeieze un cămin.

Vechea fermă era tăcută. De abia dacă Fritzi o auzea pe Neda dând cu aspiratorul într-una dintre camerele din fund. Neda, o indiancă, era menajeră la familia Taylor de când își amintea tânăra. Ce reconfortant era pentru fratele său și ea pentru ca Neda să fie acolo când părinții lipseau! se gândi ea cu un zâmbet afectuos.

Bill și Joanna Taylor exploatau ferma de peste de treizeci de ani. Altădată era una din crescătoriile de animale cele mai importante din Colorado, dar de zece ani, părinții lui Fritz și Neill transformaseră o parte din teren în parc de atracții turistice. De la jumătatea lui mai până la sfârșitul lui septembrie, veneau grupuri să viziteze domeniul, apoi li se oferea o cină tipică de cowboy, cu fripturi la grătar cu foc de lemne, fasole roșie și tartă cu mere. Pentru a încununa seara, câțiva angajați ai fermei veneau să-i desfete pe oaspeți cu cântece folclorice, în jurul focului de tabără.

Ca în fiecare an, Bill și Joanna erau plecați din ajunul Crăciunului să-și petreacă iarna în Florida, lăsându-i pe Fritzi și pe fratele ei mai mare, Neill, să se ocupe de fermă în absența lor.

Privirea lui Fritzi reveni asupra cărții de vizită de lângă ceașca ei cu cafea. O saltea cu apă. Toată lumea îi spunea că ar fi o nebunie. Își masă gânditoare spatele dureros. Aceste saltele erau presupuse excelente pentru toate problemele coloanei vertebrale. Printre altele, nimeni n-ar nega că erau foarte bune pentru circulația sanguină.

Din ce în ce mai gânditoare, tânăra bătu darabana cu degetele în dreptunghiul de carton. Avea puțini bani în cont. Tot răsucind cartea de vizită, și-l reaminti pe Ryan E. Majors, proprietarul saltelelor cu apă Bonanza.

Trebuie că avea o migrenă îngrozitoare, în acea dimineață. Să vândă o saltea cu apă era cu siguranță ultimul lucru care-i trecea prin minte. Un zâmbet amuzat îi rotunji buzele: ce-i trecea lui prin gând? se întrebă ea. O trecu un ușor fior la amintirea sărutului lor. Trebuia să fie cineva foarte agreabil în condiții obișnuite.

– Ce te face așa de veselă în această dimineață?

Neill tocmai intra în bucătărie. Merse drept spre cafetieră și-și turnă o cană mare de băutură fierbinte. Fritzi lăsă cartea de vizită cu un oftat lung.

– Nimic extraordinar, mărturisi ea. Mă gândeam să-mi cumpăr o saltea cu apă.

– O saltea cu apă? repetă Neill cu un mic râs. De ce naiba vrei una?

– De ce nu?

– După părerea mea, îți irosești banii. Eu n-aș vrea așa ceva, nici chiar dacă mi s-ar da pe gratis.

Fritzi îl privi uimită.

– Adevărat? Ai dormit deja pe una?

– Da, de două sau de trei ori, cu Susan. Ai impresia că dormi într-o cadă de gel cald.

La auzul numelui lui Susan, Fritzi se întoarse și se ocupă să-și toarne lapte în cafea. Orice menționare a lui Susan Taylor era tabu, de la o anumită vreme. Că Neill însuși îi pronunțase numele era stupefiant. Dar dacă el luase inițiativa...

– Ce mai face Susan?

O durere vie se zugrăvi peste fața tânărului, dar se domină foarte rapid.

– Face bine.

Deși el și Susan se despărțiseră de peste un an, Neill păstra încă o profundă amărăciune. Susan se căsătorise cu Neill în urma unei povești de dragoste nefericită. Când vechiul ei curtezan, Brice Williams, revenise implorându-i iertarea, Susan, neștiind pe cine iubește, îi ceruse soțului ei să-i acorde un timp de singurătate și gândire. Nu-i trebuise mult timp să înțeleagă că era cu totul amorezată de Neill, dar acesta hotărâse atunci că are îndoieli la rândul lui și despărțirea data din acel moment.

– Cu atât mai bine, spuse ea luând ziarul și răsfoindu-l. Dacă vrei un sfat, ar trebui să încetezi să mai faci pe catârul și să discutați împreună problema, o dată pentru totdeauna.

Din câte știa, nici unul nici altul nu avuseseră aventuri de când se separaseră și erau amândoi îngrijorător de nefericiți.

– De ce este întotdeauna atât de ușor pentru oamenii care sunt în afară să dea „sfaturi bune”? bombăni Neill.

– Fiindcă în general, fiind în afară, văd mai bine problemele, ripostă mezina lui.

– Ei bine, se întâmplă că eu și Susan discutăm, o informă Neill cu o voce neutră. De fapt, cinăm împreună în seara aceasta.

Fața lui Fritzi se lumină de un zâmbet mare.

– Adevărat? Este formidabil!

– Nu știu dacă este formidabil, dar fapt este că de trei săptămâni mergem cu regularitate la un consilier conjugal. Susan ține, adăugă el cu o mică strâmbătură.

– Și sunt sigură că are dreptate, aprobă Fritzi. Sunt atât de bucuroasă că încercați să vă salvați căsnicia.

– Of, nu știu, oftă Neill privindu-și fix ceașca. Mă întreb cum se vor termina toate acestea.

– Eu știu: Susan te iubește și tu o iubești. Totul se va aranja, dar trebuie să aveți răbdare.

– Nu sunt deloc sigur că mă iubește... sau m-a iubit vreodată, mărturisi tânărul cu o voce gâtuită.

– Orgoliul te face să spui asta, îl admonestă blând sora lui. Este adevărat că n-a știut ce vrea la un moment dat, dar te-a iubit întotdeauna.

– Cum de am ajuns la această conversație? întrebă el dintr-o dată. Ce s-a întâmplat cu salteaua ta cu apă?

– Ah da... salteaua cu apă, încuviință Fritzi fără chef, dezolată că trebuie să schimbe subiectul. După cum îți spuneam, de câtva timp doream să-mi cumpăr

una și se întâmplă că aseară am condus pe un tip care vinde. Am chef să mă reped la prăvălie ca să văd prețurile.

Neill scutură din cap cu un zâmbet îngăduitor.

– Cum dorești, dar amintește-ți: banii aruncați pe fereastră nu se înmulțesc... Nici o veste de la părinți?

Fritzi își vârâse deja nasul în ziar.

– Mmm? Mama a sunat ieri. Fac bine, au un timp splendid.

– Noi nu putem spune același lucru! se strâmbă Neill, luându-și paltonul agățat în spatele ușii de la bucătărie. Și Romeo, ce face?

„Romeo" era porecla dată unui prieten al lor din copilărie, Cab Allister, care lucra la fermă. Fritzi și cu el ieșeau împreună din când în când. Toată lumea era convinsă că se vor căsători într-o zi, dar de fapt, nici o legătură serioasă nu se înnoda între ei.

– Nu l-am văzut de la Crăciun, dar sunt sigură că face bine, răspunse distrată tânăra.

– Ar trebui să-i telefonezi. Nu ieși destul, trebuie să te distrezi... Mă duc să arunc o privire la vite. Dacă mergi în oraș, ia jeepul, ar fi mai prudent.

– Bine... Neill! Pentru o dată, fiți mai drăguți unul cu altul, tu și cu Susan.

Din nou, o durere trecătoare întunecă privirea tânărului. Încuviință din cap, apoi ieși. Fritzi își termină de băut cafeaua, spălă ceașca și se duse să se îmbrace pentru a merge în oraș.

Crăciunul fiind trecut, ghirandele colorate și brazii împodobiți aveau ceva deprimant. Sosind pe străzile familiare ale orașului, Fritzi trebui să se abțină să nu facă stânga-mprejur. Aceleași decorațiuni care-i treziseră nerăbdarea și veselia cu câteva zile înainte, în prezent îi accentuau starea de proastă dispoziție pe care o simțea.

Cab îi lipsea mai mult ca de obicei. Poate că pentru a fi cu totul cinstită, nu el îi lipsea, ci faptul că nu avea companie. Fritzi primea numeroase invitații, bineînțeles. Dar după o vreme, tinerii cu care se vedea doreau să-și aprofundeze relația. Și cum ea nu avea în plan să se mărite mai înainte de cinci ani, dădea înapoi.

Asta aprecia la Cab. Ca și ea, nu aspira la o legătură profundă. Se distrau bine împreună, asta era tot. Nu erau îndrăgostiți nici unul, nici altul.

Poate că perspectiva unei ierni lungi, cu câteva telefoane de la Cab drept singură distracție, o făcea un pic melancolică în această dimineață, se gândi ea, căutând din ochi un loc unde să parcheze.

Din cauza timpului, ieftinirile de ianuarie nu aveau succesul obișnuit. Lui Fritzi nu-i fu greu să-și plaseze jeepul de-a lungul trotuarului, chiar în față la Bonanza.

Ea sări la pământ și făcu un nor de zăpadă, își scoase mănușa cu dinții, luă o monedă din portmoneu și o intruduse în aparatul de taxare.

Cu un pic de noroc, când va pleca în curând, un alt vis din cartea ei de comori va fi împlinit, se gândi ea. Această idee o reconfortă puțin.

O saltea de apă, într-un cadru de lemn de stejar cu ornamente din oglinjoare.

Oh, o vedea deja în minte, și-o reprezenta perfect. Și astăzi, dacă nu era prea scumpă, va fi a ei.

Cine pretindea că o carte cu comori nu servește la nimic?

Capitolul 3

– Aș vrea să vorbesc cu domnul Ryan Majors, vă rog.

După frigul pătrunzător de afară, căldura plăcută care domnea în prăvălie furnică nasul lui Fritzi când își desfăcu fularul gros.

– Ryan? Nu este aici pe moment. Vă pot ajuta cu ceva?

Vânzătorul, cu fața simpatică, puse jos ziarul pe care-l citea și se ridică.

– Vine curând? întrebă ea, străduindu-se să-și ascundă dezamăgirea.

Dintr-un motiv sau altul, sperase să-l vadă în persoană.

– Da, trebuie să sosească dintr-un moment în altul.

– De fapt, căutam o saltea cu apă.

Din privire, făcu înconjurul camerei cu plăcere. Existau într-adevăr toate paturile posibile și

imaginabile. Deodată, ochii îi fură atrași de o estradă pusă în valoare de reflectoare – deasupra trona cel mai frumos pat pe care-l văzuse vreodată, din stejar ornamentat cu oglinjoare, cu noptiere și toaletă asortate. Ansamblul era extraordinar de elegant.

– Ooo! exclamă Fritzi înaintând să mângâie respectuos lemnul lustruit.

Degetele i se plimbară peste suprafața patului și închise ochii extaziată. Nu se afla în contemplarea cărții ei cu comori... era în fața obiectului real.

Și în rest, realitatea i se impuse treptat. Deși numeroase afișe din magazin anunțau reduceri fantastice, avea presentimentul teribil că nu și-ar putea oferi acel pat. Totuși, era exact cel din cartea ei.

– Această minunăție vă place? se interesă încântat vânzătorul, cu ochii sticlind de speranță.

Când clienții arborau acest gen de expresie, plecau întotdeauna cu o saltea cu apă.

– Ah da, este minunat! oftă tânăra.

– Și în plus, este solid. Oh da! Acest model este făcut pentru a dura! afirmă omul bătând în lemn cu arătătorul îndoit.

Cum era serios și părea să știe ce vorbește, Fritzi fu foarte impresionată.

– Este foarte bine, murmură ea, aprobatoare.

– Ați dormit deja pe o saltea cu apă?

– Nu.

– O să vă placă la nebunie. O noapte în acest pat și n-o să vreți să mai auziți de un altul. Uitați-vă, lungiți-vă ca să vă dați seama.

El se dădu la o parte ca s-o lase pe Fritzi să se urce pe estradă. Ea privi în jur, vag jenată.

– Oh, nu știu dacă trebuie...

– Eei! Nu fiți așa de sfioasă! Credeți-mă, veți fi cucerită.

Problema era că nu numai că era așezat pe estradă, dar chiar era foarte înalt. Fritzi evaluă înălțimea totală cu oarecare teamă.

– Păi... cum se urcă acolo?

– Cățărați-vă pe aici, nu vă fie frică, o încurajă vânzătorul cu entuziasm.

Fără prea multă tragere de inimă, Fritzi își scoase mantoul, își strânse fusta cu o mână și începu să se urce, simțindu-se la fel de grațioasă ca o maimuță care se cațără în copac cu bocanci de schi.

Dumnezeule, ce înalt era! Întoarse capul pentru a privi podeaua și-și încleștă degetele pe cuvertură.

– Este... foarte înalt! comentă ea cu un zâmbet nervos.

– Ceea ce-l face unic. Nu este fantastic? Ați remarcat calitatea executării? Nu este placat! Făcut de mână, să știți. Acum, lungiți-vă și stați comod. Extraordinar, nu?

Fritzi rămase un moment nemișcată, cu ochii fixați în tavan să-și recapete răsuflarea. Un lucru era clar, dacă își oferea acest lux, nu-și mai putea permite să-și uite cartea de citit la celălalt capăt al camerei – o dată culcată, nu se mai punea problema să se mai ridice din pat!

Vânzătorul așteptă cu un zâmbet încrezător să se întindă ca lumea, lăsând salteaua s-o legene încet. Era o mișcare foarte ușoară și admise că senzația era plăcută. Ochii i se închiseră.

– Ceea ce este foarte bine la acest model, este faptul că este compus din două saltele gemene. Asta elimină mișcarea provocată de o altă persoană.

Tânărul se cocoță de cealaltă parte a patului cu ajutorul mâinilor și se așeză greoi. Ochii lui Fritzi se făcură mari și se agăță de margine pentru a nu fi catapultată în aer.

– Da, este foarte bine, repetă ea cu o voce ușor stridentă.

Dacă lui îi trecea prin cap s-o catapulteze, și-ar rupe oasele.

– La drept vorbind, este cel mai bun articol din magazinul nostru. Vă ofer chiar un set de cearșafuri și o pernă de cap împreună cu patul. Este un detaliu care contează când cumperi o saltea cu apă.

– Nu m-am gândit.

– Nimeni nu se gândește. De aceea îmi place să subliniez. Acest model dispune și de un sistem dublu de încălzire. Vă puteți încălzi sau nu partea dumneavoastră, fără a vă deranja vecinul.

– Nu sunt căsătorită.

– Ah... o domnișoară drăguță ca dumneavoastră nu poate rămâne celibatară multă vreme și acesta nu este un pat de care să vă descotorosiți așa de repede.

Vânzătorul se lungise și el. Brusc, întoarse capul spre Fritzi și o fixă drept în ochi.

– Sincer, ați mai avut o asemenea senzație?

– Nu.

Nu semăna cu nimic din ceea ce cunoștea ea.

– Astăzi este la reduceri. Jumătate din preț.

– Păi... nu știu. Cât costă? întrebă ea timid.

Era ciudat să fie culcată lângă un necunoscut și să discute cu acesta prețul patului.

– Ah, prețul! N-o să mă credeți când o să vă spun.

– Spuneți-mi-l totuși, se rugă ea ținându-și răsuflarea.

– Acest model chiar vă place, nu-i așa?

Ea scutură viguros din cap.

– Este cel pe care l-ați visat întotdeauna, văd pe fața dumneavoastră.

– Adevărat, recunoscu ea, gândindu-se la cartea ei cu comori.

– Și eu vreau să-l aveți. La noi, saltelele cu apă Bonanza sperăm să-i facă pe clienții noști fericiți. Un client fericit este un client satisfăcut!

Fritzi clătină din nou din cap, din ce în ce mai însuflețită.

– Acest pat, cât costă?

Suspansul devenise aproape insuportabil.

– Tot ansamblul? Doar trei mii cinci sute de dolari! exclamă vânzătorul, de parcă și lui îi era greu să creadă și lui.

O oarecare deziluzie urmă entuziasmului de pe fața vânzătorului când o văzu pe Fritzi ridicându-se cu o săritură și privind în jurul ei înspăimântată. Ea nu avea mijloacele să-l cumpere.

– Vă dați seama? insistă el totuși, cu o veselie forțată. Aproape pe gratis!

– Foarte generos din partea dumneavoastră, dar nu vă pot plăti această sumă, mărturisi ea.

– Considerați că nu valorează atât? Este stejar autentic, garantat cincisprezece ani și echipat cu două saltele având dublu control, enumeră el pe un ton de reproș.

– Sigur, dar nu am atâția bani.

– De cât dispuneți?

– De cinci sute de dolari... aproximativ.

Telefonul începu să sune tocmai când vânzătorul se ridica și el și sărea de pe estradă.

– Lăsați-mă să fac câteva socoteli, îi propuse el cu mult mai puțină exaltare. Revin imediat.

Trei mii cinci sute de dolari! Dumnezeule! Fritzi se lungi din nou pentru a savura ultimele clipe care-i rămâneau de petrecut pe acest pat. Indiferent de reducerile ce i s-ar face, el nu va coborî niciodată atât de jos.

Cum magazinul era gol, cu excepția vânzătorului ocupat cu telefonul, Fritzi se rostogoli pe burtă și desfăcu brațele în cruce înainte de a coborî să aleagă un articol mai puțin scump.

– Se ocupă de dumneavoastră, doamnă?

O voce de bariton o scoase brutal din dulcea ei moleșeală. Doamne! Cunoștea această voce.

Înlemnită vreme de o secundă, Fritzi hotărî să pară naturală pentru a-și ascunde jena că fusese găsită așa întinsă. Ridicându-e în coate, zâmbi cu bravură.

– Oh, bună, Ryan!

Cum purta ochelari negri, nu-i putu vedea bine expresia ochilor, dar era clar se mira s-o audă spunându-i pe nume. Hotărî să fie generoasă și să-l ajute.

– Nu-ți aduci aminte de mine?

El schiță un zâmbet slab de scuză, scrutând-o cu atenție. Își amintea vag că o văzuse undeva, dar când? Și unde?

– Mi se pare de fapt, dar... îmi pare rău, nu-mi amintesc să fi avut onoarea...

Ea zâmbi. Onoarea. Era drăguț.

– Sunt Fritzi Taylor, cea care te-a salvat din ghearele maimuței celei rele. Îți amintești?

– Maimuță? repetă el din ce în ce mai perplex.

– Ai uitat, se prefăcu scandalizată tânăra. Și eu care ți-am salvat viața! Aș fi jurat că-mi vei rămâne etern recunoscător.

Ea îi întinse mâna ca s-o ajute să coboare de unde era cocoțată.

– Prin pură deducție, aș spune că ești îngerul milos care mi-a permis să mă întorc acasă ieri seară. Așa este? întrebă el luându-i mâna.

– Chiar eu sunt. Mă mir că te văd la lucru. Credeam că o să ai o migrenă groaznică în această dimineață.

– Nu te înșelai, confirmă el cu o strâmbătură elocventă. Ascultă, țin să-ți mulțumesc că ai venit în ajutorul meu și-ți cer iertare pentru ăăă... purtarea mea. Sper că n-am făcut nimic care să te jignească. Nu am obiceiul să beau cum am făcut ieri seară.

– Nu face nimic. Majoritatea oamenilor au făcut excese ieri seară.

– Mi se pare vag că-mi amintesc de un accident. Sper că mașina nu ți s-a stricat prea tare.

– Nu, n-are nimic grav... Ai descoperit care era persoana pe care o duseseși la petrecere și apoi ai abandonat-o? adăugă ea cu maliție.

El își drese vocea cu jenă.

– Da. De fapt, a telefonat la prima oră a acestei dimineți pentru a-și exprima... neplăcerea asupra felului abrupt în care s-a terminat această petrecere...

Zâmbetul lui, atât de contagios, îi lumină fața.

– ... După părerea ta, ce gen de flori trebuie trimise unei femei pentru a fi iertat de ceva?

– Cu trandafirii mergi la sigur, îl asigură Fritzi.

– Să fie trandafiri.

Înapoi pe pământ stabil, tânăra scoase un oftat de ușurare și-și netezi veștmintele mototolite.

– Mulțumesc. Acest pat este mai înalt decât pare.

Ryan pufni în râs, acel râs minunat pe care îl apreciase atât de mult în seara din ajun.

– Este adevărat ce spun, este înalt! insistă ea. Te-ai urcat deja în el?

– Nu, nu pot spune asta, recunoscu el, cu vocea încă plină de veselie. Nici măcar nu pot spune c-aș dori.

– Cum asta! Vinzi saltele cu apă și n-ai una nici tu însuți? exclamă Fritzi.

Ea regăsea dulcea euforie pe care o simțise cu o zi în urmă. Se simțea bine în compania lui Ryan, fără să poată explica exact de ce.

Tânărul ridică din umeri cu un aer vinovat.

– Nici măcar n-am dormit deasupra. Dar mă gândesc să-mi aduc una acasă, de câtva timp... Dar tu? continuă el cu zâmbetul său comunicativ. Chiar vrei să-ți cumperi una?

– Da, este unul dintre vechile mele planuri. Am spatele sensibil de când am căzut de pe cal în urmă cu câțiva ani și niște prieteni mi-au recomandat să dorm pe o saltea cu apă...

Mângâie drăgăstos lemnul lucios, oprindu-se asupra unui motiv cu trandafiri împletiți.

– ... Este frumos, nu-i așa?

– Da, este unul dintre cele mai frumoase modele ale noastre, încuviință el. Făcut de mână, din stejar masiv.

– Știu, oftă Fritzi mângâind o ultimă oară cadrul. Dar din nefericire, este prea scump pentru mine.

– Ah? Avem și altele, propuse el prompt. Aș putea să ți-l las pe acela la trei sute de dolari și celălalt la și mai puțin.

Îi arătă două paturi mult mai puțin drăguțe. Deși n-o trăgea inima, Fritzi se apropie și le examină. Erau în prețurile lor, sigur, și nu arătau rău, dar ochii i se întorceau mereu la primul.

– Colegul tău tocmai face niște calcule. Crezi că ar putea coborî prețul aceluia sub trei mii cinci sute de dolari? întrebă ea cu o voce plină de speranță.

– Este foarte posibil, încuviință el plin de bunăvoință. Cât crezi că ai dispune pentru această cumpărătură?

Ea înghiți în sec și schiță un zâmbet forțat.

– Maximum cinci sute de dolari.

Fața lui Ryan căzu.

– Cinci sute de dolari?

– Da. Este imposibil să scazi prețul cu trei mii de dolari, nu-i așa?

O știa prea bine, dar în fond acest ansamblu din lemn de stejar era exact ca cel pe care-l lipise în cartea ei cu comori și se adresa proprietarului prăvăliei. Uneori se produceau minuni.

– Mi-e teamă că da, confirmă el. Acela nu-ți place, la trei sute de dolari? Aș adăuga o pereche de cearșafuri și...

În zadar, ea n-avea ochi decât pentru primul.

– Uită-te la oglinjoare! se extazie ea cu un oftat.

Se îmbujoră ușor când întâlni privirea tânărului în oglindă. Acesta își scosese ochelarii negri și o privea ciudat.

– Îmi place cu adevărat acel ansamblu, repetă ea cu o rugăminte în ochi. Cât ar costa doar patul? Aș putea să completez restul treptat.

Ryan zâmbi cu o mare amabilitate. Era dezolat că nu-i putea face plăcere.

– Ascultă, Fritzi, ești cu adevărat sigură că vrei o saltea cu apă? o chestionă el. Să știi că unor persoane nu le mai plac după ce le încearcă.

– Oh, aș adora să am una! Toată lumea le găsește fantastice.

– Nu, nu toată lumea, insistă el cu sinceritate.

– Dar, Ryan...

– De acord, de acord, mă duc să văd ce pot face, capitulă el.

– Am terminat calculele, anunță primul vânzător în acel moment, apropiindu-se cu o foaie în mână. Ia te uită, bună ziua, Ryan.

– Bună ziua, Ed.

Ed o gratifică pe Fritzi cu un zâmbet persuasiv.

– Știu că nu vă vine să credeți, dar închipuiți-vă că am reușit să scad prețul redus!

O privire rapidă spre cifra înscrisă în josul paginii o convinse că, chiar cu acest rabat suplimentar, dormitorul era cu mult peste mijloacele ei.

– Ei bine, va trebui să mă orientez la altceva, spuse ea cu tristețe. Nu pot să mi-l ofer pe acela.

Ryan luă foaia din mâna angajatului său și o parcurse rapid.

– Ed, ea se întreba cât ar costa patul singur, spuse el în cele din urmă.

– Patul? O să calculez asta, încuviință amabil vânzătorul.

Ryan îl urmă în birou și se rezemă în coate.

– Scade încă două sute de dolari, spuse el încet tânărului, când acesta scrise un nou total.

– Mai puțin cu două sute de dolari? întrebă Ed, uluit. La prețul acesta pierdeți bani.

– Știu, dar ea mi-a făcut un mare serviciu ieri seară... Și spune-i că prețul include livrarea și instalarea.

Aruncă o privire tinerei care-și contempla în continuare mobilierul de vis. Ceva la ea îl intriga. Nu se lăsase impresionat niciodată de o femeie drăguță, dar aceasta îi capta atenția.

– ... Aranjează să i-l livrez în această după-amiază.

– Vă ocupați dumneavoastră? Nu vreți să se ocupe Charlie și Doyle?

Hotărât lucru, se întâmpla ceva. Ryan nu se dădea înapoi de la muncă, sigur, dar niciodată nu propusese să îndeplinească o sarcină pentru care plătea doi angajați.

– Nu, insistă Ryan fără a o părăsi pe Fritzi din ochi. Mă voi duce chiar eu.

– Cum vreți, dumneavoastră sunteți patronul.

Când vânzătorul îi întinse foaia de această dată, un zâmbet strălucitor apăru pe buzele lui Fritzi. Îl căută pe Ryan din ochi și-i mulțumi. El răspunse printr-un zâmbet, îi făcu cu ochiul și dispăru în spatele prăvăliei.

Noua ei cumpărătură o umplu pe Fritzi de o bucurie nebună, dar timp de o clipă, o copleși o imensă decepție. Alungă imediat acel sentiment ciudat.

– Pot să vi-l livrez în această după-amiază, spunea Ed.

– Deja? În fond, de ce nu, încuviință Fritzi, încercând să se debaraseze de senzația de singurătate care o cuprindea.

După o ultimă privire spre ușa prin care dispăruse Ryan, îi dădu adresa lui Ed. Negăsind nici un motiv valabil pentru care să-l revadă pe Ryan, rupse cecul, i-l întinse vânzătorului, apoi își puse mantoul și ieși din prăvălie.

În fond, poate că trebuia să-l sune pe Cab în această seară.

Capitolul 4

– Este pur și simplu superb, sporovăia încântată Fritzi, mestecând în tocănița din cratiță, la sfârșitul după-amiezii. Seamănă cu cel din cartea mea. O să înnebunești de invidie când o să-l vezi.

Neill scoase o mormăitură discretă și căută rubrica sportivă în ziar.

– O să încerc să mă stăpânesc.

– Ar fi bine pentru tine! Cu toate că l-am luat la un preț care desfide orice concurență, m-a costat totuși foarte scump. Sunt ruinată pentru restul iernii.

Fratele ei clătină din cap cu îngăduință.

– N-ar fi o noutate, n-ai niciodată un ban pus deoparte.

Fritzi nu se putu împiedica să nu râdă – avea dreptate.

– Ești invidios că n-ai un pat frumos cu saltea cu apă și cadrul din stejar ornat cu oglinzi și trandafiri sculptați.

– Și încă ce invidios! Tocmai ce-mi dorisem dintotdeauna, trandafiri sculptați pe patul meu! La naiba, echipa noastră a pierdut din nou meciul.

– Vrei un pic de tocăniță?

Fritzi stinse focul și se apucă să se servească generos cu un amestec apetisant de carne și fasole picantă. Aruncând o privire la ceas, Neill puse ziarul jos și se ridică.

– Nu, mulțumesc, trebuie să trec s-o iau pe Susan. Va trebui să plec curând.

– Pleacă un pic mai înainte, ar fi mai bine. Timpul este urât și credeam că nu voi reuși să mă întorc niciodată.

– Mie nu-mi va fi greu. Sunt bărbat și pot face totul, o tachină frate-său, știind cât ura ea acest gen de gândire.

– Poți să-i telefonezi lui Susan și să anulezi întâlnirea voastră, ripostă Fritzi, făcându-se că nu auzise.

Chiar dacă n-ar fi recunoscut niciodată, Neill ar face pe dracu în patru ca să se ducă la întâlnire.

– Nu. Am acceptat să-l consult pe acel consilier conjugal și o voi face, deși mi se pare o prostie.

– După părerea mea, pentru că detești aceste ședințe, ar fi mai simplu dacă Susan și cu tine ați pune cruce amorului propriu al vostru și ați recunoaște o dată pentru totdeauna că vă iubiți. Apoi, n-aveți decât să vă reglați problemele amândoi. Oricum, totul se va aranja și veți sfârși împreună.

– Încetișor! N-am spus că vreau s-o iau de la început cu ea! Doar am acceptat să discutăm. Nimic nu dovedește că va servi la ceva. Și de altfel, nu sunt sigur că o mai iubesc pe Susan.

Fritzi își vârî nasul în farfurie cu un mic chicotit. Putea el să repete cât este ziua de lungă, n-o putea convinge. Dumnezeule! Ce mulțumită era că viața ei nu era atât de încurcată!

– Ce înseamnă chicotitul acela? se interesă Neill țuguindu-și buzele.

Mezina lui ridică spre el ochii plini de inocență.

– Eu, am chicotit?

– Absolut. Ce este atât de nostim?

– Nimic.

– Faptul că nu-mi planific viața pe hârtie ca tine nu înseamnă că nu știu să-mi rezolv problemele. Și faptul că mergem la un consilier nu implică neapărat că o să reîncepem să trăim împreună.

– Știu, știu, încuviință Fritzi, împăciuitoare.

Fiindcă el refuza să asculte de rațiune, va încerca o altă tactică și-l va aproba întru totul. Până la urmă, poate că fratele ei își va da seama că ieșea prost de fiecare dată când era vorba despre Susan.

– Nu eu am avut îndoieli, se înflăcără Neill. Pari să uiți că nu era în stare să ia o hotărâre. Am fost mult mai răbdător ca majoritatea bărbaților în locul meu. Dumnezeu știe câte eforturi am făcut. Dar îmi pare rău, nu vreau să trec în spatele altuia toată viața mea.

– Calmează-te, sunt în întregime de acord cu tine. Această căsătorie era probabil o eroare și dacă discuțiile voastre cu un consilier nu duc la nimic, ar fi mai bine să trageți linie asupra acestui fiasco și să nu te mai gândești.

– Fiasco?... N-aș numi această căsătorie un fiasco, protestă Neill, în defensivă.

– Și cum ai numi-o? Vreme de treisprezece luni cât a durat, cât timp ați fost efectiv împreună?

– Doar trei luni... dar suficient ca ea să-și pună întrebări. Din punctul meu de vedere, eram perfect fericit. Ea este cea care a avut nevoie de „timp de gândire”.

– Știu, tu ești un sfânt și ea o pacoste capricioasă care nu merită un bărbat ca tine... Ai face bine să te grăbești, o să întârzii, spuse ea luând o îmbucătură de carne.

Fratele ei se încordase aproape imperceptibil.

– Susan nu este o pacoste, declară el scurt.

– Cuvântul este poate un pic cam tare, dar în orice caz ai dreptate în privința ei. Un divorț ar fi cea mai bună soluție, fără îndoială. Susan s-ar întoarce la Brice și tu ai putea să-ți faci puțină ordine în viață și să pornești de la zero.

– Nu se va întoarce la Brice, făcu el iritat. Această poveste este terminată de multă vreme.

– Adevărat? susură Fritzi, care o știa foarte bine. Atunci, unde este problema?

– Faptul că Brice Williams nu mai contează pentru ea nu schimbă cu nimic ceea ce se petrece între noi, afirmă el foarte repede, văzând sclipirea de triumf din ochii surorii sale. Rămân obstacolele pe care le vom depăși, poate, sau poate nu.

– Salut-o pe Susan din partea mea, conchise tânăra cu un zâmbet larg.

– Toate acestea te distrează mult, dar o să vezi tu, în ziua când îl vei întâlni pe cel care-ți va provoca insomnii și neliniști. Atunci, eu voi fi acela care va chicoti.

– Asta nu riscă să se întâmple, afirmă Fritzi cu grandoare. Viața mea este prea bine organizată. Dacă n-ai fi ascultat și ai fi făcut ca mine, n-ai fi ajuns aici.

Neill ridică ochii spre cer.

– De-abia aștept ziua când îți voi aminti aceste cuvinte.

– N-o să vină niciodată.

– Cum poți să fii atât de sigură?

– Pentru că sunt o femeie și pot face totul.

– În locul tău, n-aș fi atât de încrezută. Cupidon are mai mult de o săgeată în sacul lui.

Judecând că această conversație durase prea mult, tânărul se îndreptă spre ușa din spate, luându-și paltonul din mers.

– Bine, plec. Sper că nu intenționezi să ieși, este o seară de rămas acasă.

– Se întâmplă ca aceasta să fie și intenția mea. Nu ți-am spus? trebuie să mi se livreze patul la sfârșitul după-amiezii. Deși... se poate ca ei să fi renunțat, reluă ea privind afară. Doar dacă nu vin cu sanie și câini, nu văd cum să ajungă până aici...

Nu-și terminase fraza când se auzi soneria de la intrare.

– Oare am auzit soneria sau lătratul câinilor? glumi Neill.

Cu un mic semn din mână, ieși. Fritzi sări de pe scaunul ei și alergă în față. Când deschise, o rafală de vânt cu zăpadă îi biciui fața.

– Sunt așa încântată că ați apărut! Nu mai credeam...

Se întrerupse, cu inima bătându-i tare, recunoscând fața irezistibilă a lui Ryan Majors, răsărind dintr-un palton enorm îmblănit cu oaie.

– Bună seara, Fritzi. Sper că ai un foc bun în cămin!

– Ryan? Dar intră o dată! exclamă ea veselă, deschizând ușa larg. Nu-mi spune că ai venit să-mi aduci patul?

– Ba da... cel puțin am încercat.

– Cum ai ajuns? întrebă ea, aproape așteptându-se să-l audă vorbind despre sanie.

– Cu camionul de livrări. Atât timp cât am mers pe autostradă, n-am avut nici o problemă. Dar drumurile secundare sunt foarte înzăpezite...

Tot vorbind, intrase în căldurosul salon rustic. Un foc bun trosnea în cămin. El se apropie să-și încălzească mâinile.

Fritzi închise după el și i se alătură, străduindu-se să-și stăpânească exaltarea de care era cuprinsă.

– Nu știu cum să-ți mulțumesc că ai venit pe timpul acesta. Și nici nu-mi închipuiam că vei fi tu!

Ryan îi adresă unul dintre zâmbetele lui; ea simți cum i se înmoaie picioarele.

– De obicei, nu eu sunt cel care face livrările, dar mi-am propus s-o fac pe aceasta. Sper că nu te deranjează?

– Să mă deranjeze?

Râse ușor.

– Dumnezeule, nu. Absolut deloc.

Dimpotrivă, era foarte bucuroasă să-l vadă. Asta începea s-o intrige.

– Cu atât mai bine. Asta și speram.

Ea simți cum i se îmbujorează obrajii și râse din nou pentru a rupe mica legătură de intimitate care se țesuse brusc între ei.

– Trebuie fără îndoială să-ți arăt unde să pui patul?

– Dacă vrei, da. Așa mă voi putea apuca de lucru.

– Urmează-mă.

Ea îl conduse la primul etaj, pe scara strâmtă și sinuoasă.

– Sper că nu este prea greu, comentă ea.

– Nu prea, nu, replică el făcând un efort să se gândească la treaba lui și nu la silueta fermecătoare care mergea înaintea lui. După plecarea ta, ne-am dat seama că n-aveam capul patului de la modelul expus. Am comandat deci unul pentru tine; trebuie să sosească peste câteva zile.

– Da?

Se întoarse spre el, cu decepția clar înscrisă pe fața ei drăguță.

– Nu este grav. Cel puțin am patul... Ești foarte drăguț că te-ai ocupat personal de livrare, adăugă ea zâmbind.

Era mai mult decât amabilitate, era o dovadă de atenție și era extrem de fericită.

– După cum ți-am spus, țineam să vin eu personal, repetă el cu blândețe.

Ea pipăi în spatele ei pentru a găsi clanța și deschise precipitat ușa camerei sale, înainte ca picioarele să n-o lase complet. Ce putere ciudată avea Ryan Majors asupra ei? Asta începea s-o sperie.

– Îl poți instala aici. Mi-am scos deja patul vechi.

Ryan evaluă rapid dimensiunile încăperii și ajunse la concluzia că nu-i va fi greu să purceadă la montare.

– Va merge.

O jumătate de oră mai târziu, patul era montat, cu excepția tăbliei de la cap, iar saltelele se umpleau cu apă caldă cu ajutorul unui furtun legat la robinetul din baie.

– De abia aștept să vină seara ca să mă culc! exclamă Fritzi.

Ryan ridică ochii spre ea și-i zâmbi.

– Sper că va fi la înălțimea așteptărilor tale.

– Nu mă îndoiesc, va fi o plăcere foarte mare, afirmă ea cu fervoare.

Ryan își promise în tăcere să facă totul pentru a fi cazul.

După un sfert de oră, el se aplecă și pipăi furtunul.

– Cred că am epuizat rezerva de apă caldă.

– Dumnezeule! Ce este de făcut?

– Să așteptăm ca rezervorul de apă să se umple înainte de a continua. Asta dacă vrei să dormi în el în noaptea aceasta. Pot continua umplerea cu apă rece, dar ar trebui douăzeci și patru de ore sistemului de încălzire integrat pentru a face să se urce temperatura.

– Nu, să mai avem răbdare, hotărî tânăra întrebându-se cum și-ar putea umple timpul mai bine. Vrei o cafea sau o băutură răcoritoare?

– Imediat, poate. Dar pe moment, aș vrea să profit de ocazie pentru a-ți mulțumi cum trebuie că m-ai adus acasă la mine.

Vocea lui se făcea din ce în ce mai dulce. Căpătase inflexiuni senzuale. Fețele lor erau foarte aproape. Fritzi știa că urma s-o sărute și stătea nemișcată, ca hipnotizată, privind gura lui care se apropia din ce în ce mai mult.

– ...Am apreciat cu adevărat gestul tău. Nu știu dacă ți-am mai spus, dar nu ajung în acel gen de stare, de obicei. Nu-mi aduc aminte de nimic, decât de o mână care-mi întindea încontinuu un pahar de gin și eu îl luam.

Ea zâmbi, amintindu-și beția în care se aflase el.

– Mulțumirile tale nu sunt neapărat necesare. Am făcut-o din toată inima.

– În orice caz, îți sunt recunoscător. Apropo, nu ai un soț ascuns pe undeva, cumva?

– Nu, nu sunt măritată.

– Un iubițel?

– Nu chiar.

– Cu atât mai bine.

El se simțea ușurat. Toată ziua își făcuse griji la ideea că poate era prinsă.

– Ryan, îl preveni ea cu o voce gâtuită, trebuie să te avertizez că nu țin să înnod o relație în acest moment...

Se opri, căutând un mod de a-i spune lucrurile cu tact.

– ...Vreau să spun că ești foarte simpatic, dar să ne limităm la afaceri.

– Sigur, dar totuși ce rău ar fi să asociem afacerile cu plăcerea?

Brațele lui, privirea, o țineau în continuare prizonieră.

Ea închise ochii, în speranța de a-și calma bătăile inimii.

– Nici una, desigur. Pur și simplu, nu voiam să-ți dau idei greșite. N-aș vrea să crezi... mă rog, vezi...

– Da, văd. Adică, un sărut nu constituie obligatoriu un angajament pe viață, nu crezi?

De obicei, Ryan, gentleman perfect, nu insista niciodată când o tânără ezita. Totuși, de această dată nu voia să lase să înceteze atracția pe care o simțeau unul pentru celălalt.

– Nu crezi? repetă el, cum ea nu răspundea.

– Ba da, bineînțeles, încuviință ea repede.

În fond, ce însemna un mic sărut? Deja, fața lui Ryan se apropia de a ei. Fritzi parlamenta în continuare cu ea însăși pentru a ști dacă acest lucru era înțelept sau nu. Viața ei se derula atât de bine în acel moment, fără complicații, doar conform previziunilor sale – de ce să-și pună bețe în roate? Ori, tocmai asta ar fi în stare să facă acest domn, avea ea presentimentul.

– În orice caz, ești de acord să-ți mulțumesc mai bine decât am făcut-o, șopti Ryan chiar înainte de a pune stăpânire pe buzele ei.

Ea capitulă. Cu pleoapele strânse, veni spre el, îi înlănțui gâtul cu brațele și se abandonă fără rezerve voluptății clipei. Dacă un bărbat îi produsese o astfel de senzație, un vertij atât de delicios, această impresie de a se topi încet, acest lucru îi ieșise din memorie.

Nimic din experiența ei trecută nu semăna nici pe departe cu ceea ce simțea în brațele lui Ryan.

Când tulburarea amenință s-o copleșească, își rememoră cu forța că avea deja planuri pentru viitor și că nu era loc pentru Ryan în aceste planuri.

– Ryan, murmură ea.

– Mmm?

– Ryan, este foarte plăcut, dar ar trebui să ne oprim.

El își slăbi strânsoarea. Fritzi simți că leșină la contactul cu trupul lui atât de ferm, de solid, de cald...

– Chiar vrei să mă opresc? șușoti el, sărutându-i gâtul călduț.

– Da!

– De ce?

– Pentru că îmi place prea mult, mărturisi ea.

Și atunci, Ryan îi luă din nou gura în stăpânire. Lui Fritzi îi trebui un moment lung pentru a-și veni în fire. De această dată, îl respinse pe tânăr, ușor dar cu fermitate, pentru a nu risca să se lase ispitită. El o lăsă să se îndepărteze cu un oftat și un mic zâmbet.

– Deci, Fritzi Taylor nu vrea un bărbat în viața ei în acest moment. Trebuie să-ți spun că asta mă întristează profund.

Tânăra reuși să-i înapoieze zâmbetul, cu buzele ușor tremurătoare.

– Ce vrei, asta este. Există un timp și un loc pentru toate. Se întâmplă că nu este perioada bună pentru mine, declară ea cu o voce mai puțin convingătoare decât și-ar fi dorit. Dar n-are importanță. Sunt sigură că un bărbat la fel de seducător ca tine are alte legături.

Se străduise să lanseze această remarcă pe un ton indiferent; se surprinse că așteaptă răspunsul cu răsuflarea oprită.

– Nu, nu mai există nimeni altcineva.

– Nici o persoană în particular? sugeră ea încercând să-și ascundă euforia bruscă.

– Nu, nimeni. Dar cine știe când va veni cea care-mi va fura inima? Se poate întâmpla oricând.

– Da, cine știe? încuviință ea cu un râs nervos. Și acum, precis ai chef de o ceașcă de cafea?

– Cu plăcere, dacă nu te deranjează.

– Deloc. Ți-aș oferi și o farfurie cu tocăniță, în timp ce se face cafeaua. Eu tocmai mâncam când ai sosit.

– Tocăniță? Fantastic! Îmi place la nebunie.

Fritzi îl urmă pe însoțitorul ei la parter, țopăind. Se simțea atât de ușoară și lipsită de griji ca o liceană la prima întâlnire. Doar Dumnezeu știa de ce.

– Da, și mie îmi place. Și laptele rece, de asemenea... Îți place laptele rece în tocăniță? se interesă ea oprindu-se și întorcându-se spre Ryan.

El îi adresă un zâmbet larg.

– Dacă îmi place asta? Mă prăpădesc!

– Adevărat? Oh, dacă-mi spui și că-ți place untul de arahide cu dulceață aș muri! exclamă Fritzi.

Și el ar muri dacă ar trebui să înghită acest amestec.

– Nu este posibil! Închipuie-ți că este gustarea mea preferată din copilărie, dar n-am întâlnit încă niciodată pe cineva care să aibă aceeași pasiune! afirmă el împreunându-și mâinile cu una aer extatic.

– Eu mănânc întotdeauna cu tocăniță!

Nu auzise niciodată ceva atât de dezgustător în toată viața lui, dar se jură să încerce, cu riscul de a se îmbolnăvi. Ea poate n-avea chef să se atașeze în acest moment, dar nu-l întrebase de ce avea el chef!

– Ard de nerăbdare. Se pare că suntem făcuți unul pentru altul, comentă el urmărind-o în bucătărie.

Zâmbetul lui Fritzi muri instantaneu de pe buze. Făcuți unul pentru altul? Un moment. Era doar un băiat amabil pe care îl însoțise în ajun acasă la el și de la care cumpărase astăzi un pat. Că aveau aceleași gusturi la mâncare și practic în toate domeniile, la drept vorbind, nu însemna nimic. Nu-i așa?

Îngrijorată fără să vrea, îi aruncă o privire pe furiș. Dar nu, să vedem, se liniști ea. Cu toate că era fermecător, nu se va îndrăgosti niciodată de el. Cel mai ciudat era această impresie că-l văzuse deja? Poate într-o altă viață?... Bazaconii! Scuturându-se mental, Fritzi începu să încălzească iar tocana și să ungă feliile de pâine cu untul de arahide. Ca măsură de precauție, profită de aceste activități pentru a-i expune lui Ryan cu tact concepția ei de viață.

– ...Poate ți se pare caraghios, dar sunt convinsă că trebuie să ai țeluri în viață, conchise ea după ce-și expuse în mare planurile.

– Oh, ăă, da... sunt de acord, conveni Ryan, care o privea făcând preparative.

– Să știi că mi-am atins multe obiective! îl informă ea cu mândrie. Și salteaua cu apă este ultima până în prezent!

Tânărul examină cu resemnare farfuria plină cu tartine pe care ea i-o punea în față.

– Ai inclus căsătoria în planurile tale? o întrebă el.

– Sigur! Dar nu înainte de cel puțin cinci ani.

– Cinci ani!

Tonul lui Ryan, mâna pe care o puse brusc pe brațul ei o făcură să se înfioare. Nu avu curajul să i se uite în față: cinci ani, dintr-o dată, i se părea mult.

– Cinci ani... repetă el fără a-i veni să creadă. Vorbești serios?

– ...Da. Foarte serios.

– Câți ani ai, Fritzi?

– Ești foarte indiscret! O femeie nu...

– Deci, câți ani? Douăzeci și trei? Douăzeci și patru?

– Mulțumesc, dar am câțiva ani în plus.

– În orice caz, indiferent ce vârstă ai, nu ți se pare că așteptând încă cinci ani, te condamni să începi destul de târziu în viață?

Ea nu privise niciodată problema din acest unghi.

– Este posibil. N-aș avea decât teizeci și doi de ani. Nu este sfârșitul lumii!

– Te poți răzgândi, remarcă Ryan. Ce s-ar întâmpla dacă l-ai întâlni pe bărbatul ideal acum și nu peste cinci ani?

– Asta nu riscă să se întâmple, afirmă ea atât de categoric, încât el tresări.

– Vrei să spui că dacă l-ai întâlni, ai continua să urmezi un plan ridicol elaborat de câțiva ani încoace?

Această schimbare de ton nu-i plăcu deloc lui Fritzi.

– Exact, ripostă ea încrucișându-și brațele.

– N-am auzit niciodată ceva mai absurd!

Simțind că Ryan se irita, se ocupă de tocăniță.

– Această conversație n-are sens, Ryan. Dacă m-ai cunoaște, ai ști că mi-am fixat întotdeauna termene și nu văd de ce m-aș schimba acum, chiar dacă l-aș întâlni pe așa-zisul om al vieții mele.

Când era împins în retragere, Ryan se putea arăta la fel de încăpățânat ca și Fritzi. Părăsindu-și scaunul în fața mesei, veni să se planteze în fața tinerei, cu mâinile în șolduri.

– Și dacă eu eram bărbatul în chestiune?

Fritzi lăsă lingura, care căzu în cratiță.

– Tu?

– Da, eu.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Ryan, ce chestie! Și mai întâi, cum de am ajuns aici? Ți-am cumpărat doar un pat. Cum se face că am ajuns să vorbim despre căsătorie?

Era complet derutată.

– N-o să negi că simți ceea ce am simțit și eu din momentul în care ne-am întâlnit.

– Nu! Vreau să spun, ba da! Nu neg că-mi ești foarte simpatic, dar de aici până la legături puternice... poate în cinci ani...

Nu-și dădea seama ce spunea. El o sufocase într-atâta încât nu reușea nici să reflecteze.

– ...Să vedem, Ryan, ce spui acolo?

– Îți povestesc că poate sunt piedica din angrenaj, cel care ar putea să te ia în căsătorie într-una din aceste zile, îi explică el la fel de calm ca și cum și-ar fi făcut o listă de comisioane și nu ca și cum vorbea despre căsătorie unei necunoscute. Dar te previn, nu voi aștepta cinci ani, spuse el drept concluzie.

Timp de o secundă, ea crezu că nu înțelesese bine. Puse asupra lui o privire goală.

– Bineînțeles, mi-ar plăcea să mă mai gândesc, reluă Ryan. De-abia ne cunoaștem. Astea fiind zise, îmi place deja puținul pe care-l cunosc. Îmi place chiar mult. Ai vreo obiecție?

– Obiecție? La căsătoria cu mine?

– Chiar asta.

– Eu... eu... La naiba! bâigui Fritzi. Sigur că am! Ești complet nebun!

– Rămâne de văzut.

Foarte liniștit, Ryan luă farfuria cu tartine și se duse să golească tot ce conținea în pubelă.

– Ryan! De ce ai făcut asta?

– Pentru că ideea de a mânca unt de arahide cu tocăniță îmi face greață!

– Credeam că îți place asta!

– Am mințit.

– Și cui se datorează această nouă sinceritate? întrebă tânăra, cu mâinile în șolduri.

– Încep să-mi dau seama că voi avea nevoie de toată energia pentru a ajunge la ceva cu tine, Fritzi Taylor. Aș face bine să încep prin a fi total cinstit.

– Ah da?

– Da. Voi face tot ce-mi va sta în putință ca să-ți schimbi planurile, o informă el cu calm. Mai bine să fii avertizată.

– Nu spui asta serios, ripostă ea pe un ton tăios.

– N-am fost niciodată atât de serios.

Fritzi nu-și revenea din surprindere.

– Ryan! Este viața mea! Te rog, nu te juca, sunt perfect fericită așa cum sunt.

– Asta o crezi tu. După părerea mea, nu-ți dai seama de ce te-ai lipsi, rămânând celibatară cinci ani în plus.

Nimeni nu era mai surprins ca Ryan însuși de atitudinea pe care o adoptase de un moment. Totuși, știuse din prima clipă că Fritzi era unică în ochii lui.

– Este o nebunie, repetă Fritzi. Nu știi nimic despre mine. Poate sunt o adevărată scorpie, de fapt. Ce ai face în acest caz?

– Aș înceta foarte repede să-ți fac curte, o asigură el.

– Oh! Ești imposibil! izbucni ea.

– Poate, dar n-am fost încă niciodată atât de atras de o femeie. Fritzi....

Orice urmă de tachinare dispăru de pe fața lui.

– ...Indiferent de sentimentele tale în privința mea, mi-o datorez mie însumi să-mi încerc norocul. Dacă m-am înșelat, nu vom întârzia să aflăm. Dar dacă am dreptate, o să-mi mulțumești în ziua căsătoriei noastre.

– Cum dorești, replică ea rece, întorcându-se la plita ei. Dar am deja planurile mele și tu nu le vei schimba. Nu va exista „ziua căsătoriei noastre". Ai face bine să înțelegi imediat!

– Permite-mi să nu fiu de acord cu tine. Pentru mine, va fi data de paisprezece februarie, ziua Sfântului Valentin. Ar fi romantic, nu găsești?

– Peste cinci săptămâni?

– Și ce? Este mai bine decât peste cinci ani!

– Îți pierzi timpul.

Fritzi puse farfuriile cu tocăniță pe masă. Cel puțin dacă inima ei nu ar bătea așa de nebunește! Ryan vorbea prostii, o știa bine.

El îi făcu cu ochiul când ea trecu pe lângă el.

Vom mai vedea!

Capitolul 5

14 februarie! Drept cine se credea el?

Două săptămâni după predicția lui Ryan, Fritzi încă tuna și fulgera. Își reglase întotdeauna viața aproape în detaliu, mergea bine așa și n-avea de gând să lase un Ryan Majors să-i deregleze mecanismul bine uns al existenței sale.

Un soare palid de februarie se infiltra în cameră, în acea dimineață. Fritzi deschise ochii cu greu, căută ceasul deșteptător de pe noptieră pe pipăite și scoase un geamăt: era deja ora zece!

Păstrându-și ochii deschiși printr-un mare efort de voință, se lăsă să cadă peste perne, masându-și ceafa cu un gest devenit automat. Dacă nu înnebunea din cauza lui Ryan, o va face din cauza patului. Niciodată nu văzuse ceva mai incomod.

De două ori în cursul ultimelor cincisprezece zile, îi ceruse lui Ryan să-și ia patul înapoi, explicându-i că n-ar mai suporta o noapte în plus. De ambele dăți, venise, golise saltelele și apoi, în ultimul minut o convinsese să mai încerce; pierdea mulți bani dacă trebuia să-l revândă ca mobilă de ocazie, pledase el.

Emoționată, Fritzi se lăsase înduioșată, accepta să-l mai păstreze, dar nu era nimic de făcut – ura saltele cu apă.

Sucindu-se furioasă pe masa plutitoare, încercă să-și scoată de sub spate cearșafurile care se făcuseră ghem. Dacă n-ar risca „să-l vadă", ar suna la prăvălie chiar în acea dimineață pentru a pretinde să se descotorosească de acel obiect de coșmar. Numai că ar veni Ryan în persoană, ar face totul ca ea să-și schimbă hotărârea și ar fi obligată să-i suporte compania... și ei i-ar face plăcere, așa cum se întâmpla de fiecare dată.

Trebuia ca asta să înceteze.

Ryan făcea astfel ca să fie prezent în mintea ei în fiecare zi a existenței. Se întâlneau „din întâmplare" la bancă sau în magazine – „întâlniri" în care ea nu credea. Îi trimitea buchete de trandafiri în fiecare zi. Își multiplica acțiunile de blamat – din punctul ei de vedere – pentru a-i impune prezența.

Într-o zi când mergea prin oraș, el o acostase pe marginea drumului și o răpise literalmente pentru acea după-amiază. Adusese un coș plin cu brânzeturi, fructe și vin, pentru a face un picnic în munți. Doar atât!

Un zâmbet visător îi apăru pe buze la amintirea acelor ore minunate. Ryan știa cum s-o ia, era incontestabil. Nu-și amintea să mai fi fost atât de atrasă de un bărbat, fizic sau afectiv.

Oh, bineînțeles că se gândise să-i accepte avansurile. Dar dacă lăsa ca relația lor să capete un tur mai intim, asta ar întări convingerea lui Ryan că erau destinați unul altuia. Deci, ar fi o nebunie. Doar dacă el nu se răzgândea și consimțea să aibă răbdare câțiva ani.

Fritzi scoase un oftat lung. La drept vorbind, într-un colțișor al minții, spera ca el să se răzgândească, în loc să-și petreacă timpul certându-se cu ea în legătură cu faptul că refuza să-și modifice planurile.

Bine. N-o să-și petreacă ziua într-o reverie. Chiar dacă, lucru puțin probabil, era pe cale să se îndrăgostească de el, va rezista. Nu-și va strica viața, cum făcuse Neill înaintea ei.

Neill... Susan și el o îngrețoșau! Această întoarcere cu 180 de grade pe care o făcuseră și modul lor de a

se adresa cu „scumpeteo” și „motănel” cât era ziua de lungă! Probabil că Neill făcuse mutre la început, când Susan vrusese să meargă la un consilier conjugal, dar se pare că nu era impermeabil la sugestiile acesteia din urmă.

Cu „of”-uri și „vai”-uri, Fritzi se ridică din pat și ieși din cameră, Neill tocmai sosea pe palier cu o ceașcă de cafea în mână.

– Bună, mormolocule! spuse el.

– Bună, motănașul meu.

– Hei! Nu-ți permit! Numai Susan îmi spune așa.

– Scuză-mă.

– Și salteaua cu apă, merge?

Fritzi făcu o grimasă, încercând să nu dea importanță vorbelor de „ți-am spus eu”, rostite de fratele ei.

În bucătărie, mirosul de cafea proaspăt râșnită o trezi.

– Bună, Neda!

– Bună, micuța mea. Nu te-ai trezit încă?

– Nu, am dormit prost.

Fritzi se servi cu cafea, în timp ce menajera se apleca din nou asupra legumelor pe care le curăța. Își puse două lingurițe cu zahăr, apoi, uitându-se pe furiș, și-o puse și pe a treia.

– Zahărul nu este bun pentru tine, o certă Neda, cu spatele întors. Încă nu te-ai obișnuit cu noua ta saltea?

Această femeie avea ochi la spate!

– Nu, oftă Fritzi, lăsându-se să cadă pe scaun. O să mai ningă, astăzi?

– Meteo anunță o nouă furtună.

– Nu lipsea decât asta!

– Vezi că ai un mesaj lângă telefon.

– Da? Cine a sunat?

– Nu știu, nu și-a spus numele. A lăsat numărul cerând să-l suni când te trezești.

Cu ceașca în mână, Fritzi se duse în salon, aproape temându-se să citească mesajul. Era sigură că era de la Ryan. Nu-i va răspunde. Îi spusese clar că nu voia să-l revadă după filmul la care insistase s-o ducă, alaltăieri. De această dată, va fi fermă pe poziție.

Rămase câteva secunde să fixeze cifrele scrise pe carnet. Nu era numărul lui Ryan. Nu era nici măcar un număr familiar. Poate că nu era vorba despre Ryan, și ce importanță avea?

Mâna i se apropie de telefon și recăzu. Și dacă era el, care lăsase numărul vreunui prieten, ca altădată? Ea îl sunase și el fusese cel care răspunsese. Nu voia să cadă în capcană.

În timp ce ezita, telefonul sună. Ea tresări, apoi ridică receptorul.

– Alo?

– Bună. Te-ai trezit în sfârșit? se interesă o voce familiară.

– Ryan.

Ea scoase un oftat descurajat și se lăsă să cadă într-un fotoliu.

– Nu ești obligată să-mi pronunți numele de parcă ar fi un cuvânt grosolan, glumi el. Ai dormit bine?

– Am impresia că m-am bălăcit în supă caldă toată noaptea. Și să nu-mi spui că mă voi obișnui, că o să urlu.

– Nu este genul meu. Care este problema de această dată?

– Ai o oră sau două ca să-ți explic?

– Hmm. Chiar așa?

– Chiar așa.

– Ar trebui să vin să petrec o noapte cu tine, ca să înțeleg mai bine despre ce vorbești.

– Nu se pune problema.

– Bine, am înțeles, morocănoaso. Apa este la temperatura bună?

– Nu știu precis ce nu merge, dar n-am închis ochii toată noaptea.

– Este îngrozitor. Faci ceva astăzi?

– Da.

– Ai răspuns prea repede! Minți!

– Deloc, sunt foarte ocupată, minți ea.

– Păcat. Îmi spuneam că aș putea trece să aranjez problema.

– S-au făcut două săptămâni de când tot încerci.

– De această dată, cred că voi reuși.

– Cum?

– Nu-ți pot explica toate detaliile tehnice.

Cine știe ce îndruga el, dar speranța că ar putea să amelioreze situația o făcu să cedeze.

– Bine, vino. Dar dacă nu găsești cauza problemei nici de această dată, îți iei salteaua. Și te previn că nu mă voi lăsa convinsă de contrariul!

– Fritzi Taylor, ai o inimă de piatră, oftă el. S-a înțeles, voi lua patul înapoi dacă trebuie.

– Vino cu camionul, ar fi mai bine. Sunt sigură că nu vei reuși să mă satisfaci.

– Asupra acestui punct, permite-mi să fiu convins de contrariul, ripostă Ryan cu o voce sugestivă.

– Ryan! Dacă iar începi... Nu veni tu, trimite-l pe unul dintre angajații tăi.

– Ai vrea să mă faci să-mi ratez porția zilnică de mușteluială? Nici gând!

Rămase stupefiată: avea dreptate, era odioasă cu el. Dar foarte repede, își veni în fire.

– Dacă nu-ți place, de ce o cauți cu lumânarea? întrebă ea.

– O caut. Ești o adevărată vrăjitoare.

– Atunci, lasă-mă în pace.

– Imposibil. Ești rea ca cele șapte păcate capitale, dar îmi spun că dacă voi ajunge să te corijez, nu voi fi dezamăgit că am fost răbdător. Bineînțeles, nu încerca să te faci frumoasă pentru mine, te plac așa cum ești.

Ea închise brutal telefonul.

Totuși, când îi deschise peste o oră, o făcu în cel mai drăguț costum al ei, de culoare portocalie.

– Bună, frumusețeo. Ce mai este nou? Mă iubești în continuare? glumi Ryan intrând.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Ocupă-te de pat.

Ryan își luă aerul lui cel mai ofensat. Și în realitate, începea să se sature de bruftuluielile continue ale lui Fritzi.

– Domnișoară Taylor, ai avea amabilitaea să-mi explici de ce ești sistematic nesuferită cu mine?

– O știi prea bine, răspunse ea cu o voce mai politicoasă.

– Mi-e teamă că nu. Te comporți de parcă ar fi vorba de o vizită amicală și nu de o deplasare profesională.

Fritzi simți cum se înroșește.

– Ei bine, păi este una, se forță ea să spună.

Toate acestea erau jenante, dar va merge până la capăt: era timpul să pună capăt acestei situații nefirești.

– Ce te face să crezi asta? întrebă Ryan cu o severitate pe care nu i-o mai văzuse niciodată. Credeam că sunt aici să repar patul.

– Știu că acesta este motivul oficial, dar este doar un pretext pentru a continua să mă vezi... Nu va ieși nimic bun, Ryan. De ce nu te oprești? termină ea cu capul plecat.

– Chiar vrei să te las în pace, Fritzi?

– Da, asta vreau.

O durere vie îi traversă privirea, dar apoi se întări și spuse:

– Bine. Nu te voi mai inoportuna. O să mă ocup de pat imediat, pentru a putea pleca apoi cât mai repede posibil.

Se îndreptă spre scară, lăsând-o pe Fritzi cu gura căscată în spatele lui. Auzise bine?

– Ryan?

El începu să urce scările. Fugi după el.

– Ryan, așteaptă un minut! Vorbești serios?

– Foarte serios.

O asaltară remușcările. Nu voia mai ales să-l necăjească, îl iubea și... Nu, stai puțin. Avea multă afecțiune pentru el și de aceea nu voia să-i rănească sentimentele.

– Îmi pare rău, Ryan, am fost îngrozitoare. Știu ce simți pentru mine, dar n-ar merge, de aceea mă obligi să fiu răutăcioasă cu tine. Nu te pot lăsa să-ți faci iluzii, înțelegi?

– Fritzi, la ce bun să mai discutăm? Vrei să te las în pace, am acceptat, să nu mai vorbim.

– Dar eu vreau să vorbesc! Atâta m-ai pisat și provocat încât nu mai reușesc să văd clar. N-am putea discuta ca adulții, rezonabil? Nu te mai recunosc. Ai fost întotdeauna atât de drăguț, de înțelegător și...

– Te asigur, domnișoară Taylor, că mă străduiesc să fiu „drăguț" cu toată lumea, i-o tăie el sec. Dacă am fost prea mult cu tine sau te-am jignit cumva, te rog să-mi accepți scuzele. Nu mă mai interesezi deloc. Și acum, cum am pierdut deja suficient de mulți bani cu această vânzare, mă duc să-mi fac treaba și să plec.

Roșie ca focul, Fritzi deschise gura și o închise la loc.

– Foarte bine, spuse ea în cele din urmă pe un ton glacial. Dar te previn, am în continuare intenția să-ți înapoiez patul dacă nu găsești o soluție.

– Vom vedea.

– Am văzut destul.

Doi berbeci față-n față, hotărâți să nu dea înapoi nici unul nici altul, asta erau ei. Dacă Ryan voia s-o facă pe durul, apoi avea cu cine să se măsoare, pe onoarea lui Fritzi!

*

* *

Nu-l mai interesa? Fritzi încă se mai gândea în seara următoare, uscându-și părul după un duș bun. Nu găsise patul mai bun, în ciuda ajustărilor făcute de Ryan și-l făcuse să promită să vină să-l ia personal în acea seară, după închiderea magazinului. Poate că nu mai era interesat de ea, dar acordă o atenție specială înfățișării sale, așteptând.

Cu tubul de ruj în mână, se apropie de oglindă, studiindu-se. Ce defecte avea ca să renunțe la ea? Bine, îl respinsese fără încetare timp de două săptămâni. Dar era un motiv ca să lase totul baltă atât de repede?

Era din cauza fizicului ei? Nu era grasă, nu era slabă deloc. Avea o siluetă drăguță, normală, cu sâni generoși. Prea generoși, poate.

Îi plăceau oare sânii mici? Sau atunci, era vorba despre picioare. Îi plăceau femeile cu picioare interminabile. În acest caz, mai bine să abandoneze competiția imediat. Ale sale erau frumos conturate, dar de o lungime perfect clasică.

Și apoi, la ce bun să-și piardă timpul întrebându-se ce-i plăcea lui Ryan Majors la o femeie?

Când se auzi soneria, o jumătate de oră mai târziu, pe Fritzi o durea capul de cât se gândise la ce-i place și ce nu lui Ryan.

– Mă duc eu, anunță Neill când ea se grăbea către vestibul.

– Nu te deranja, este pentru mine.

– Oricum, eu ies.

– Unde te duci?

– S-o iau pe Susan.

– Se anunță o nouă furtună, fii prudent.

– Știu, dar cred că nu va da furtuna peste noi până mâine dimineață...

Neill se opri pentru a-și termina de încheiat paltonul.

– ...Mă gândeam s-o aduc pe Susan aici pentru a petrece o seară liniștită. Care sunt planurile tale pentru astă-seară?

– Să dispar? ghici ea.

– Dacă tu sugerezi...

Fritzi scutură din cap cu un aer fals scandalizat.

– Nu-ți fă probleme, donjuan, nu te voi încurca. Și eu am intenția să petrec o seară liniștită.

„Plicticoasă" ar fi mult mai potrivit, adăugă ea în sine. Ryan începea deja să-i lipsească, deși nu dispăruse încă oficial din viața sa.

– Ah? Cine este atunci la ușă?

– Ryan.

– Tot el? Dau numai de el în ultimele săptămâni. Ce se petrece?... Oh, nu, adăugă el cu un aer exasperat

dintr-o daă. Doar n-o să începeți iar să goliți și să reumpleți acele saltele? Instalatorul este la subsol ca să repare încălzirea și spune că aparatul este pe ducă.

– Liniștește-te, vine să-și ia saltelele cu apă. Nu vom mai avea ocazia să-l vedem după aceea.

Nu putuse împiedica o umbră de tristețe care-i voală vocea. Fratele ei ciuli urechea.

– S-ar spune că asta te dezamăgește.

– Eu? Dezamăgită? Ce idee caraghioasă! Nu-l plac... nu chiar așa de tare.

– Da? Deci jucai teatru, o tachină el.

Fritzi fu scutită să răspundă, deoarece instalatorul ieșea din pivniță în momentul în care Ryan suna din nou.

– Gata! Instalația de încălzire va mai ține un timp, anunță tânărul lucrător.

– Mulțumesc mult. La revedere!

Tânăra deschise ușa. Ryan, în prag, îi privi pe instalator și pe Neill ieșind și-i salută cu un semn din cap. Fritzi, ridicând ochii spre cer, fu surprinsă să vadă cum se îngrămădeau nori negri și grei. În acest ritm, furtuna nu va aștepta până mâine.

– Se anunță noi căderi de zăpadă, spuse ea cu un aer îngrijorat.

– Da, am auzit la radio, răspunse Ryan politicos.

Prea politicos. Îl cunoscuse întotdeauna pe Ryan cordial și plin de căldură; era supărată să creadă că încă îi mai purta pică.

– Intră, se face frig, îl invită ea cu un zâmbet.

El pătrunse în vestibul. Ea îi luă haina.

– Nu va dura mult, promise el.

Nu voia mai ales ca ea să-și închipuie că întârzia voit. De zece ori în timpul zilei, deschisese gura să ceară unuia dintre depanatori să vină. Dar de fiecare dată, ceva îl reținuse. Era probabil masochist, dar avea chef s-o vadă o ultimă dată.

– Vrei ceva cald de băut? propuse Fritzi.

– Nu, mulțumesc.

– Ești sigur? Nu m-ar deranja, să știi.

– Nu vreau. Am mâncat târziu.

O contemplă un moment, apoi se forță să-și dezlipească privirea de la ea.

– Cine era cu Neill? se interesă el, întrebându-se de ce punea această întrebare.

– Cu Neill?

– Da, tânărul care a ieșit o dată cu el. Unul dintre pretendenții tăi?

– Un pretendent?

Ea izbucni în râs.

– ...Era instalatorul. A venit să repare cazanul de încălzit apa, pe care noi aproape l-am stricat tot golind și umplând saltelele... Obiecții? adăugă ea, încântată, luând cunoștință de faptul că el era poate gelos.

El ridică din umeri.

– Nici una. Îți poți repara încălzitorul ori de câte ori ți se năzare.

Se făcu iarăși tăcere. Fritzi voia să facă pace, dar cum? Ryan nu era prea rezonabil.

– Vrei să-ți fac un sandviș? sugeră ea.

– Nu, mulțumesc. Voi mânca la întoarcere.

– Cum dorești! explodă ea. Chiar, Ryan, nu găsești că ești imposibil? Ar fi fost altceva dacă te-aș fi mințit spunându-ți că te iubesc, dar am fost cinstită de la început. Tu ești cel care n-a vrut să mă asculte, și acum ești furios fiindcă mă conformez celor pe care le-am spus întotdeauna. Nu putem fi... prieteni, pur și simplu? N-ai vrea totuși să-mi răvășesc viața numai pentru că... pentru că ne dorim!

Da! O spusese! Totul se reducea la o simplă problemă de atracție fizică.

Ryan nu-și schimbă indiferența.

– Ne dorim? Nu înțeleg despre ce vorbești. Sunt aici ca să iau patul, nu să petrec o noapte cu tine.

Ea se suci spre el, furioasă.

– Și ce ar avea asta atât de neplăcut? Nu, nu spune nimic, lasă-mă să ghicesc. Ești un bărbat mort după picioare!

El o privi nedumerit.

– Un ce?

– Un bărbat mort după picioare. Știi prea bine! Îți plac picioarele lungi și fine. Îmi pare rău, ale mele sunt mici și grosuțe! De aceea nu-ți mai plac. Mărturisește-o!

– Aha! Dar credeam că nu vrei să-mi placi! Și ce trebuie să-ți mărturisesc? Nu mai înțeleg nimic.

– Nu-ți plac picioarele mele fiindcă sunt mici și groase! rosti Fritzi cu un ton acuzator.

– Nu este adevărat. Sunt foarte frumoase, zise el cu o voce ușor voalată.

– Atunci, dacă nu sunt picioarele, ce nu-ți place la mine? Părul? întrebă ea cu o voce mică.

Nu înțelegea la ce joc se preta ea, dar nu se va lăsa prins în capcană.

– Cum ți-am explicat, domnișoară Taylor, sunt aici ca să mă ocup de pat. Nu căuta nimic personal. Te-ai exprimat foarte clar că nu dorești să mă vezi manifestând vreun interes pentru tine în acest moment. Încerc pur și simplu să mă supun dorințelor tale. Doar dacă nu te-ai răzgândit?

Tonul lui rece o răni mai mult ca orice. Se revoltă.

– Nu m-am răzgândit și ai de o mie de ori dreptate în a vrea să păstrezi o anumită distanță între noi. Acum, dacă ești gata, poți să iei patul acela blestemat și să-l duci de unde a venit.

Chiar dacă poate i s-ar zdrobi inima, ea nu-și va călca pe cuvânt. Întorcându-se pe călcâie, se îndreptă spre scară. Era încă profund rănită de atitudinea lui tăioasă.

Totuși, simțea un mic fior de plăcere gândindu-se la modul în care vorbise despre picioarele ei. Nimic n-o dovedea dar poate că nu găsea picioarele ei mici și groase? În orice caz, el n-avea aerul să se gândească la asta, judecând după privirea lui.

Atunci, era vorba de părul ei? Fritzi își promise să-l întrebe asupra acestui punct la următoarea ocazie.

Capitolul 6

Voia sau nu voia, un lucru era cert: Ryan era irezistibil din față sau din spate. Nu putea să se abțină să-l contemple, pe când urca scările în urma lui.

– Scuză-mă că abordez acest subiect, făcu dintr-o dată Ryan, dar fiindcă suntem atât de sinceri unul cu altul, am impresia că exercit o oarecare fascinație asupra ta. Poți să-mi explici de ce?

El se opri la jumătatea scărilor pentru a asculta. Sub privirea lui scrutătoare, Fritzi deveni roșie ca focul.

– Poftim?

– Da, fiindcă afirmi că nu vrei să fii interesată de mine în următorii cinci ani, de ce mă sorbi din ochi când sunt cu spatele?

– Domnule Majors, imaginația ta delirantă și narcisismul mult prea dezvoltat te fac să greșești, declară ea suverană, jurându-și să nu-i mai atragă atenția în viitor.

Cât mai demn posibil, îl depăși și o luă pe coridor.

– Spune-i narcisism dacă vrei, domnișoară Taylor, dar un bărbat nu se poate abține în a remarca unele lucruri. Și când o femeie drăguță pare să se intereseze de anatomia ta...

– Pot să-ți certific că anatomia ta nu mă atrage deloc, se apără ea, din ce în ce mai stacojie.

– Haide, domnișoară Tay...

– Și încetează să-mi mai spui domnișoară Taylor!

Să mai spui că-l găsise atât de amabil prima oară și devenise odios în așa puțin timp!

Ryan dădu înapoi un pas, prefăcându-se îngrozit.

– Scuză-mă! Încercam să mențin relațiile dintre noi pe un plan strict impersonal!

– Nu vreau să avem nici un fel de relații, preciză Fritzi, glacială.

– Ah da, exact. Era cât pe ce să uit.

Devenise și el foarte rece. Înțelegând că-l ofensase o dată în plus, Fritzi se îmblânzi:

– Ascultă, îmi pare rău. Nu voiam să par lipsită de inimă, dar...

Dar pentru că el avea o expresie vulnerabilă, se îmbătoșă, din nou în defensivă.

– ...Tot ce-ți cer este să iei patul și să-mi înapoiezi banii.

– Dacă ai bunătatea să te dai la o parte din calea mea, chiar asta o să fac.

– Oh, Ryan, murmură ea, de ce trebuie să ne certăm tot timpul?

Cum putea exercita un bărbat o asemenea putere doar prin privire? Când o privea astfel, avea chef să trimită la naiba toate planurile ei de viitor.

– Am foarte multă afecțiune pentru tine, adăugă ea foarte încet.

Era atâta tristețe în vocea ei, încât Ryan simți cum i se topește mânia ca zăpada la soare.

– Și eu... te plac mult. Scuză-mă, am fost îngrozitor. O să cobor patul și tu debarasează podeaua cât mai repede posibil.

– Nu-i nici o grabă, protestă ea.

– Știu, dar pentru cazul în care n-ai observat, nu sunt într-o dispoziție strălucită, astăzi...

– Nici eu...

Ea îi întinse mâna.

– ...Facem pace?

El acceptă fără ezitare.

– Facem pace.

– Foarte bine. Și acum, ce nu-ți place la părul meu?

– Părul tău? Nimic, de ce?

Atunci nu era nici asta?

– Păi, așa, mă întrebam dacă este bine aranjat. De-abia am avut timp să mă pieptăn.

Ryan aruncă o privire rapidă, apoi își concentră atenția asupra sarcinii care-l aștepta.

– Arată foarte bine. Poți să-mi aduci furtunul?

– Sigur. Vin într-un minut.

Coborî cu un pas ușor, ușurată că ajunseseră la o înțelegere, și fericită să știe că picioarele și părul ei îi plăceau lui Ryan.

Traversând sufrageria, observă că începeau să cadă fulgi mari de zăpadă. Așa cum prevăzuse, asta nu așteptase până a doua zi.

În timpul următoarei ore, se ocupară să golească saltelele. Era o treabă lungă și plicticoasă.

– În ritmul ăsta o să dureze ore întregi, oftă Fritzi privind firicelul de apă care se scurgea în baie.

– După cum îți amintești, îți ia un oarecare timp, ripostă Ryan.

Era a treia oară când se dedau la această ocupație și ea trebuia să înceapă să-și dea seama că nu era o operațiune fulger. Se lăsă să cadă în mijlocul saltelei și căscă.

– Sunt obosită. O să împușc doi iepuri dintr-o lovitură, odihnindu-mă și accelerând procesul în același timp.

Apa începuse să curgă mai rapid sub efectul greutății lui Fritzi și ea zâmbi.

– Și eu sunt obosit. Îmi permiți? Va merge și mai repede dacă suntem doi.

Era nostim și se simțea în largul ei lungindu-se lângă el, de parcă ar fi fost căsătoriți. Ryan se trase pentru a-i face loc.

– Cel puțin sper că nu sforăi, spuse el.

Ea râse și-i întinse o revistă.

– Ține, ca să te distrezi.

– Cunosc alte mijloace de distracție pe o saltea cu apă, comentă el, luând docil revista, totuși.

O frunzări un moment, apoi o puse jos. Fritzi îl privi cu coada ochiului.

– Ce se întâmplă?

– Nimic. Nu țin să învăț tehnici noi de aplicare a rimelului.

Ea izbucni în râs dându-și seama că-i dăduse o revistă feminină.

– Chiar! Nu mă miră, machiajul tău este întotdeauna impecabil! glumi ea.

– Mulțumesc. Fac tot ce pot pentru a fi prezentabil, scumpeteo, scânci Ryan cu o voce oribil de subțire.

Râzând din toată inima, Fritzi își azvârli ziarul și se întinse confortabil.

– Mmm! Ce bine este!

– Credeam că ai oroare de această saltea.

– Da, ca să dorm. Dar este mai curând plăcut să te lungești deasupra, mărturisi ea.

– Da, este adevărat. Ar trebui să-mi iau una, într-una din aceste zile.

– Ia-o pe a mea, te implor.

– Ai face bine să te duci să verifici debitul de apă, sugeră Ryan un moment mai târziu, când ațipiseră.

Zăpada dansa în fața ferestrelor în fulgi mari și pufoși. Apusul invada camera confortabilă. Lungită, într-o stare de semisomnolență, Fritzi urmărea de la un timp flăcările căminului care formau umbre roz pe pereți. La ce se gândea Ryan, întors către perete? Era foarte aproape și foarte departe totodată. Ce s-ar întâmpla în acest pat dacă împrejurările ar fi diferite?...

– Ai încercat să te descotorosești de cineva de aici, acela nu sunt eu, îi reaminti el.

Ea oftă.

– Credeam că am făcut pace.

– Este adevărat, iartă-mă.

– Ești iertat, dar drept pedeapsă, tu te vei ridica să verifici debitul.

– Nu, tu. Eu sunt deja adormit pe jumătate.

Luând un pahar cu apă de pe noptieră, ea îl aplecă delicat, pentru a vărsa câteva picături pe ceafa lui Ryan.

– Dacă faci ceea ce cred că faci, o să ai mari necazuri, o avertiză tânărul, simțind lichidul rece scurgându-i-se pe gât.

– Ce-am făcut? întrebă ea cu cea mai inocentă voce.

– Îmi verși apă pe gât.

– Eu? Nici gând. Ai de gând să te scoli? Pari treaz acum, remarcă ea înclinând paharul și mai mult.

Ryan scoase o exclamație înăbușită și, înainte ca ea să strige „vai", se întoarse, îi luă paharul din mâini și-l puse pe noptieră.

– Ryan, mă zdrobești! protestă ea râzând.

– Nu, mă pregătesc să-ți sucesc gâtul. Dar după aceea te voi zdrobi.

Se luptară în joacă pe pat. Dar Fritzi nu era de talia lui – încetă prima să se zbată.

– Lasă-mă! gâfâi ea.

– Nici vorbă. O să trebuiască să plătești pentru a-ți obține libertatea!

– Cu ce?

– Ce-mi propui?

– Toate revistele mele de modă?

El făcu semn că nu.

– Salteaua mea cu apă, nou-nouță?

– Nu valorează nici un sfanț.

– Oja mea de unghii roșu-aprins?

– Nu...

El se apropie de gura ei.

– ...Dar aș accepta rujul tău de buze roșu-aprins... Dacă ai fi rujată.

Brusc, nu se mai jucară. Ryan își spori strânsoarea.

– Nu, Ryan, te rog. Nu vreau să mă îndrăgostesc de tine, îl imploră ea slab.

– Cine vorbește de îndrăgostire? Vreau doar să-ți gust rujul de buze.

– Dar mi-am făcut planuri...

Ea le simțea cum se evaporă pe măsură ce buzele lui Ryan se apropiau de ale ei.

– Adevărat? Poate că a venit momentul să-ți dau câteva motive ca să te gândești de două ori.

– Ryan, îți interzic...

– Ryan, îți interzic! repetă el ironic, cum ea dădea înapoi.

El o urmări și o trase încet spre sine.

– Vino încoace, lașă mică! Știi la fel de bine ca și mine că ai chef să fii sărutată.

– Fals! Eu nu...

– Continuă să te minți, dacă te distrează. Asta nu mă deranjează.

În fața aerului său hotărât, ea făcu ochii mari.

– Dacă mă săruți, eu...

– Vei simți o mare plăcere, ca și mine.

– Ryan, te previn. Oprește-te imediat, sau ...

N-avu timp să-și termine amenințarea. Strecurându-și un braț sub ea, o înlănțui și o strânse foarte tare, remarcând cu plăcere că ochii ei se închideau.

– Sau...? întrebă el foarte încet.

– Sau îmi va plăcea și nu trebuie, mărturisi ea în momentul în care el punea stăpânire pe gura ei.

Tremură în brațele lui și căzură împreună în căldura saltelei.

Ultimele raze de soare luminau încă încăperea. Salteaua cu apă îi învălui ca un cocon de senzualitate.

Cu gura, cu mâinile, Ryan o invita pe Fritzi să se destindă, să se abandoneze, să se ofere plăcerii mângâierilor lui. Când ea gemu și-i șopti numele, el își îngropă degetele în părul ei și se rostogoliră împreună până în mijlocul patului. El era cel care în prezent îi murmura numele cu o voce plină de dorință, în timp ce sărutările lor deveneau mai lungi, mai profunde. Nu-i lăsă timp să-și vină în fire. O trăgea cu el în spirala dorinței.

Trebuia să-l oprească... trebuia să-l oprească... trebuia să-l oprească. Asta îi revenea fără încetare, ca un avertisment, dar nu reușea să se stăpânească. El îi producea senzații pe care nu și le imaginase vreodată și voia să continue puțin... doar puțin.

Cum se întuneca, el îi mângâie tandru buzele fremătătoare.

– Fritzi, vreau să fac dragoste cu tine. Acum.

– Nu, Ryan, îl imploră ea.

– Încetează să mai spui nu. Știi că este bine. Cum poți nega ceea ce dorim amândoi? Sunt îndrăgostit de tine...

Cu un gest rapid, ea îi puse degetele peste gură pentru a-l împiedica să continue.

– Sst! Nu trebuie.

– Dar de ce? întrebă el ca o rugă. Ce vrea să spună această încăpățânare?

Ea oftă și întoarse ochii spre tavan.

– Of, Ryan, cum să te fac să înțelegi?

– Nu cred că vei reuși niciodată, dar sunt gata să te ascult. Trebuie să fie un alt motiv în afara acelor planuri blestemate. Spune-mi de ce ți-e frică, Fritzi. Lasă-mă să te ajut.

– Nu vreau să-mi stric viața ca Neill, se auzi ea mărturisind cu o voce înlăcrimată.

Acest lucru o miră și pe ea însăși. Poate, la urma urmei, nu era din cauza planurilor sale, ci din cauza precipitării lui Neill și a consecințelor dezastruoase?

– Fratele tău? Ce legătură are cu noi?

– Are! Nu înțelegi?

– Nu, deloc.

– El s-a aruncat cu capul înainte într-o căsătorie care s-a dovedit o catastrofă pentru Susan și pentru el.

– Și? Tot nu înțeleg.

– Susan s-a măritat cu el după o poveste cu un altul. Ea nu trăise niciodată cu acela, dar la capătul a câtorva luni, n-a mai știut pe care din ei îl iubește cu adevărat.

– Nu-l iubea pe Neill?

– Nu știu și nici ea nu știa. A avut îndoieli chiar de la începutul căsătoriei lor. Când i-a vorbit lui Neill, el s-a simțit lezat în amorul propriu, a făcut paradă de demnitatea lui și s-au despărțit. Acum, își petrec o bună parte din timp punând în practică sfaturile ridicole ale unui consilier conjugal și încercând să-și salveze căsătoria, deși poate n-au nici o șansă să reușească.

– Ce este rău în a consulta un consilier conjugal?

– Nici unul, dacă acesta este bun! Dar cel pe care-l consultă ei mi se pare ciudat.

– În orice caz, înțeleg reacția lui Neill. Nici unui bărbat nu i-ar plăcea ca nevasta lui să viseze încă la un vechi amorez. Dar greșeala lui Neill a fost să se lase cuprins de îndoieli.

– Cum ar fi putut să se împiedice?

– Crede-mă, dacă ar fi vorba de nevasta mea, aș ști să-i dovedesc care din doi este mai bun, afirmă el cu o ușoară fanfaronadă.

– Hm. Se pare că ești foarte sigur pe tine.

– Eram... Înainte de a te întâlni.

– În fine, oftă ea cuibărindu-se lângă el, este un motiv să nu grăbim lucrurile.

– Deci, nu planurile tale te reţin? Ţi-e teamă să nu faci vreo greşeală grăbindu-te?

– Da, asta este, recunoscu ea cu sinceritate.

– Nu văd cum poţi evalua sentimentele pe care le avem unul faţă de celălalt în funcţie de Neill şi Susan. Poate nu se străduiesc suficient pentru a-şi salva căsnicia. Sau poate că nu erau făcuţi unul pentru altul de la început.

– La drept vorbind, n-au încercat nimic până recent, dar asta nu schimbă lucrurile. Dacă ar fi avut timp de gândire, ar fi fost poate fericiţi în căsnicie, fiecare la rândul său, în loc să înnebunească pe toată lumea cu fel de fel de alintări pe care şi le adresau unul altuia. Câte un „scumpeteo" pe ici şi „motănel" pe colo! Îţi vine să-ţi smulgi părul din cap, îţi jur!

Ryan începu să râdă, strângând-o cu afecţiune.

– Acum cel puţin, ştiu cu cine să mă bat, şi accepţi să recunoşti că există ceva între noi.

– Nu recunosc nimic, negă ea prompt. N-ar servi decât la complicarea lucrurilor.

– Şi nu serveşte la nimic să negi, ripostă el. Este clar ca nasul tău în mijlocul feţei.

– Nasul meu... Deci asta este! Nasul meu nu-ţi place?

– Nu-i reproșez nimic. Nu mai schimba subiectul, protestă Ryan.

– Ascultă, ieri, mi-ai spus clar că nu-ți plac. Încerc să înțeleg de ce.

– Este din cauză că mă săturasem de atitudinea ta, o știi prea bine. Îmi placi mult, dimpotrivă. Și asta ar putea deveni mai profund dacă n-ai înălța toate aceste bariere între noi.

– Trebuie ca asta să înceteze, spuse ea îndreptându-se brusc. Chiar dacă nu erau Neill și Susan, sau planurile mele, n-aș putea să mă îndrăgostească de tine. Nu ești în cartea mea cu comori, îl tachină ea.

– Despre ce vorbești acum?

Fără a-i asculta răspunsul, o trase spre el și-i puse capul pe umăr.

– Ești imposibil, îl certă ea fără prea mare convingere. Dacă vei continua, o să mă înfurii.

– De acord, replică el dându-i drumul. De acum înainte nu te voi atinge decât dacă mi-o vei cere...

Ea îl privi cu un aer bănuitor.

– Nu te uita așa la mine, este serios. Dacă vrei să te las în pat, o să te ascult. Acum, vorbește-mi despre cartea ta cu comori.

Fără să știe dacă era sincer sau nu, ea răspunse pe un ton vioi, punându-și un deget la baza gâtului lui și lăsându-l să alunece până la primul nasture al cămășii sale.

– Oh, este un album pe care-l țin de câțiva ani. Poate o să ți-l arăt într-o zi, dacă ești cuminte.

Ryan îi prinse mâna.

– Sunt întotdeauna cuminte... De-a ce te joci?

– Eu?

El își slăbi strânsoarea degetelor în timp ce ea începea să se joace cu nasturele.

– Te previn, Fritzi, nu-mi plac cochetele.

Buzele lor se apropiară din nou. Primul nasture cedase. De ce îl provoca astfel? N-avea nici cea mai vagă idee... era de neiertat. Dar nu reușea să se oprească.

– Nu sunt o cochetă.

– Atunci scoate asta, suflă el cu o voce răgușită dintr-o dată.

– Mâna mea sau cămașa?

– Cea care îți va plăcea mai mult, replică el mușcându-i urechea.

Ea oftă liniștită, încântată să-l vadă că lua asta pe ton de glumă. Dar el o făcu să se lămurească repede.

– Sunt gata să te las să-mi faci tot ce vrei din moment ce nu încerci să mă alungi din viața ta, șopti el.

Ea mersese prea departe...

– Ryan, o să fiu sinceră. Sunt gata să merg până la capăt, mărturisi ea... Dar n-aș vrea să tragi concluzii false.

– Înțeleg. De acord cu o mică legătură, dar nu cu lațul de gât, spuse el cu amărăciune.

Ea tresări, jignită că el traducea totul cu aceste cuvinte crude. Nu voia să murdărească ceea ce era între ei. Încă o dată, își dădu seama de profunzimea atașamentului ei pentru el.

– Este doar cu tine, explică ea cu stângăcie.

– Înțeleg. Cu mine este diferit, așa-i?

Ea încuviință, ușurată că el înțelegea.

– Foarte diferit, da.

– Ca lucrurile să fie clare. Am dreptul să fac dragoste cu tine, atâta timp cât nu iau relația noastră în serios?

– De ce trebuie să fii atât de aspru? se neliniști ea. Vrei să faci dragoste cu mine, da sau nu?

De această dată, ea nu mai înțelegea. Deoarece își mărturisea dorința și accepta să i se ofere, care era problema?

– Nu, eu nu vreau, declară brusc Ryan ridicându-se și încheindu-și cămașa cu gesturi furioase. De fapt, sunt umilit să văd că pui atât de puțin preț pe sentimentele noastre. Acest gen de aranjament ar fi degradant și nu este nevoie să fiu ghicitor ca să știu cine va suferi la sfârșit. Să ne oprim imediat, înainte de a ne atașa prea tare.

– Năucită, Fritzi îl privea cum își vârî pulpanele cămășii în pantaloni.

– Dar, Ryan...

– Nu există „dar”-uri. Sunt serios. Fritzi. Salteaua este aproape goală. Contabilul meu îți va trimite cecul luni, la prima oră, și ne vom rezuma la asta.

– Un cec? Ryan...

Ea ieși brusc din letargie și se rezemă într-un cot.

– ...Cum asta, un cec? Și... și noi?

– Ce, noi?

– *Noi?* Cum poți să pui problema așa când doar cu câteva clipe în urmă pretindeai că nu poți trăi fără mine? Acum, ai fi gata să-mi trimiți un cec rece și impersonal prin poștă și cu asta basta?

– Exact.

– De de ce? De acord, nu mă voi mărita cu tine. Dar credeam că suntem de acord cu...

– Ca să ne distrăm împreună? lansă el direct. Nu mulțumesc. M-am gândit, tu ești cea care are dreptate. Am fost prea rapid. În fond, nu te cunosc deloc.

După cum o privea acum, ea ar fi putut fi o perfectă necunoscută. Asta îi sfâșie inima.

– Ryan, bâigui ea cu o voce mizerabilă.

– Ce?

– Nu vorbești serios.

– Ba da, afirmă el cu mai multă blândețe. Atâta timp cât ai astfel de sentimente față de mine, este mai bine, Fritzi. Și acum, coboară te rog din pat, ca să-l iau.

– Nici vorbă!

– Cum asta, nici vorbă?

– M-am răzgândit, vreau să-l păstrez.

– Ce?

Trebuia să câștige timp. Dacă îl lăsa să ia salteaua acum, nu era sigură că-l va mai revedea.

– ...Iar te-ai răzgândit? Ești nebună, sau ce? Sunt două săptămâni de când te plângi constant și acum când vreau s-o iau, nu mai vrei? Cu atât mai rău pentru tine. O iau și am terminat.

– Îți interzic! Toate femeile se răzgândesc. Este în firea lor!

– Si tu care spuneai că îți ții întotdeauna deciziile, oftă Ryan învins. De acord, păstrez-o. Dar să nu vii să-mi plângi peste două zile s-o iau.

Ridicând ochii în tavan cu un aer exasperat, ieși din cameră cu Fritzi pe urma lui. Coborâră unul în spatele celuilalt într-o tăcere de plumb. Fritzi ardea de dorința de a-i cere să rămână, dar ar fi fost inutil. Ea nu va reveni asupra celor spuse, iar el se agăța prostește de ideea lui.

– Ești un adevărat catâr! îl acuză ea când ajunseră în josul scărilor.

– Este o părere de specialist, ripostă el sec.

Ușa de la intrare se deschise când ajungeau jos. Neill și Susan, vizibil înghețați, intrară scuturându-și zăpada de pe cizme.

– Bună seara, rosti Fritzi, morocănoasă. Ninge încă?

– Și încă cum! exclamă fratele ei. Fulgii sunt atât de deși că n-am putut continua să mergem cu mașina și am făcut ultimii kilometri pe jos. Mâna lui Fritzi se opri pe paltonul lui Ryan pe care voia să-l dea jos din cui.

– Drumul este blocat?

– Da.

– Dar trebuie să plec! strigă Ryan.

Neill își scoase paltonul și se întoarse către Susan pentru a o ajuta.

– Îmi pare rău, bătrâne, este imposibil. Hai, comoara mea, dă-mi-l să ți-l atârn.

– Vreți să spuneți că suntem blocați de zăpadă? întrebă Ryan cu o voce stinsă.

– Da! încuviință Neill, învăluind-o pe Susan cu o privire încântată.

– Dar este imposibil! făcu Fritzi, înnebunită.

Dacă era blocată cu Ryan...

Dar chiar era blocată cu Ryan.

– Asta este. Noi ne ducem să bem o ciocolată caldă, eu și Susan. Alți amatori?

Capitolul 7

Douăzeci și patru de ore nu era prea mult. Doar dacă nu erai închis cu trei persoane hotărâte să se înnebunească reciproc. În acest caz, ar putea să pară douăzeci și patru de mii de ore.

Ryan își petrecea timpul evitând-o pe Fritzi în timpul acestei perioade de încarcerare forțată. Ea era mulțumită și iritată în același timp. De fapt, nu-l putea blama pentru atitudinea lui. Îl necăjise, era deci normal ca el să se protejeze. Măcar de ar căuta să-i înțeleagă punctul ei de vedere.

Casa era suficient de mare ca două cupluri să evolueze după bunul lor plac. Ryan și Fritzi nu se întâlniseră decât la orele de masă.

Nu că ținea să-i atragă atenția lui Ryan, afirmă ea. Dar suporta prost acel aer de indiferență pe care îl afișa față de ea.

Trebuise să-l implore literalmente în genunchi, aseară, ca el să-i umple salteua, și mai mult, nu încetase să se plângă în timpul operației. Începea la fel ca și ea să se agațe de acel pat. După aceea, se dusese în salonaș și se uitase toată seara la televizor, refuzând chiar să cineze cu Susan și Neill în bucătărie. Să crezi că o învinuia pe Fritzi pentru furtuna de zăpadă! La ora zece, ea intrase în salon cu un aer hotărât și-i indicase unde era camera pentru musafiri și ieșise țeapănă în continuare, văzându-l că nu răspundea nimic.

Acum era a doua zi, după-amiaza se apropia de sfârșit și ambianța nu se schimbase prea mult. Toți patru erau stânci în jurul unei mese. Vorbiseră despre zăpada care continua să cadă, despre faptul că nu părea să se oprească și de asemenea despre faptul că nu era suficientă apă caldă pentru toată lumea. Comentariile lui Neill amintindu-i surorii sale că o avertizase că încălzitorul de apă nu va mai suporta o nouă umplere, nu contribuiseră deloc la destinderea atmosferei.

Dar afară, prin fereastră, peisajul semăna cu o ilustrată de Crăciun, de o frumusețe uimitoare. Ramurile cedrilor albaștri, de-a lungul aleii, se încovoiau sub zăpada proaspătă și păsările cântau din răsputeri, venind să ciugulească coșulețele cu hrană dispuse pentru ele în lungul barierei.

Fritzi avea impresia că frate-său și cumnată-sa începeau să se calce pe nervi, chiar dacă își dublau zâmbetele și erau de acord întru totul. Poate că se înșela, dar i se părea că recunoaște expresia lui Neill.

Când erau mici, erau forțați să stea jos până își termină porția de varză de Bruxelles. Fața lui Neill, acel aer de sfidare mânioasă... le regăsea când Susan făcea comentarii pe care Neill nu le aprecia, dar n-o arăta.

După părerea ei, nu vor întârzia să explodeze, și unul și altul.

Tăcerea din cameră devenind apăsătoare, Fritzi se duse în baie să-și rectifice machiajul și să se pieptene. Trebuia să recunoască, dorea să fie cu Ryan, dar el nu părea să împărtășească această dorință. Punând jos peria, hotărî să-și treacă peste mândrie și să încerce să facă pace cu Ryan.

Îl găsi întins pe canapea, în fața unui meci de baschet, care nu părea să-l intereseze prea mult.

– Salut.

De-abia dacă ridică ochii spre ea.

– Salut.

– Ești ocupat?

– Da.

– Nu este adevărat.

– Bine, nu este adevărat.

Traversând camera, ea se postă în fața ferestrei și contemplă un moment peisajul, în speranța că el va sfârși prin a manifesta un oarecare interes pentru prezența ei.

– Ninge în continuare.

– Știu.

Din câte știa, el nu sunase pe nimeni și era mirată.

– Am sunat la magazin azi-dimineață, dar nu răspundea nimeni. Trebuie că Ed n-a putut să vină. Voi încerca acasă la el, mai târziu.

Ryan se întinse și căscă.

– Am ascultat buletinul meteo adineauri. Se pare că zăpada va mai cădea câteva ore.

– Da, știu, au dat un buletin special la televizor.

– Sper că asta nu ți-a deranjat prea mult planurile, spuse ea pe un ton de scuză. Cum va înceta furtuna, Neill va debloca drumul.

Ce o să-i răspundă el? Era interesant! Cu ce se ocupa Ryan Majors în timpul lui liber?

El reîncepu să se uite la meci fără un cuvânt.

Zgâriind geamul cu degetul, Fritzi reflectă o clipă, apoi se hotărî să pună întrebarea următoare:

– Nimeni nu se va întreba unde ai fost, în afară de Ed?

– Ar trebui să-i telefonez Monei, făcu el după un timp de gândire.

– Mona?

Degetul i se imobiliză:

– ...Cine este?

– Locuiește în apartamentul de lângă al meu.

– Vecina ta! exclamă Fritzi întorcându-se cu cel mai drăguț zâmbet al său. De ce trebuie s-o anunți?

– Îi place să facă pe mama cu mine.

Zâmbetul rămase intact.

– Da? Este o doamnă bătrână?

Ryan pufni în râs.

– Mona? Bătrânică? Nu chiar, nu!

– Este între două vârste?

– Nu.

Zâmbetul păli.

– Câți ani are?

– Nu știu. Vârsta mea, cred.

– Cu ea erai în seara de Anul Nou? se interesă Fritzi cu o voce care se răcea rapid.

– Da... De ce?

– Pentru nimic. Mă întrebam.

Părăsi fereastra și, în necazul lui Ryan, stinse televizorul. Apoi, se aplecă peste brațul divanului pe care era lungit el.

– Credeam că nu aveai iubită?

– N-am spus că Mona era iubita mea, am spus pur și simplu că am dus-o la o petrecere de Anul Nou.

El se așeză în capul oaselor căscând și-și trecu o mână prin păr.

– Ești îndrăgostit de ea?

– Îndrăgostit? repetă el, nevenindu-i să creadă. Cinăm împreună din când în când, asta-i tot.

Prea agitată ca să stea locului, Fritzi începu să măsoare camera cu piciorul. Nu vedea de ce o irita

atâta să afle că Ryan avea o vecină care se numea Mona și căreia îi plăcea să-l dădăcească pe Ryan.

– Este drăguță, îmi închipui?

– Nu, este urâtă ca dracu. Este ceea ce m-a atras prima oară când am văzut-o.

O tachina, era sigură. Dar nu se putea abține. Avea nevoie să știe.

– Serios, Ryan, este drăguță?

– Chiar nu știu. Niciodată n-am... Ah, da! Are foarte frumoși... ăăă... Este foarte frumoasă, da, conchise el cu un aer radios.

Fritzi întinse spre el un deget acuzator.

– Deci asta este! Îți plac sânii mari! scutură ea din cap consternată.

– Iar începi? De ce ești obsedată de gusturile mele în materie de fizic feminin, în fond?

– Nu sunt obsedată, încerc doar să știu... ce apreciezi la o femeie, termină ea cu capul plecat.

– Scuză-mă că remarc, dar nu crezi că ți-ai putea folosi timpul mai bine? Oricum, indiferent de partea care-mi place la tine, asta nu te-ar face să te răzgândești, nu-i așa?

– Nu vorbeam despre mine, afirmă ea pe un ton detașat. Încercam doar să întrețin o conversație.

– Ei bine, pentru a răspunde la întrebarea ta, nu sunt încă sigur că știu ce-mi place mai mult la o femeie. Dar mă voi gândi, o asigură Ryan cu o voce sugestivă, contemplând îndelung blugii și tricoul pe care le purta ea.

Ușor jenată, ea schimbă conversația.

– Mă ajuți să curăț acvariul?

– Nu, urăsc asta. Miroase urât.

– Urât? Peștii mei nu miros urât. Trebuie să le schimbi apa din când în când.

– Mulțumesc pentru propunere, dar prefer să mă abțin.

– Cum vrei. Dar ai putea lua exemplu de la Neill și să fii amabil cu mine, ca el cu Susan.

– Să-l imit pe „motănel”? Dacă vrei să știi părerea mea, nu se vor mai abține mult. Scumpetea este pe cale să explodeze. Și nu prea târziu, spuse Ryan cu o grimasă.

Fritzi izbucni în râs.

– Ți-am spus că este îngrozitor.

– Chiar crezi că ei speră să iasă din toate acestea făcând exces de dulcegării? Ar face mai bine să discute

ca doi adulți copți și responsabili. Eu nu prea-i cunosc, dar din câte am văzut, țin unul la altul, nu?

– Da, mult. Dar le este greu să-și exprime dragostea, răspunse Fritzi, gânditoare. Căsătoria lor a început pe baze șubrede și nu și-au găsit punctul de echilibru.

Ryan îi căută privirea.

– Asta nu înseamnă că nu sunt făcuți unul pentru altul. Sper că își vor regla problemele, spuse el cu gravitate, drept concluzie.

– Și eu cred, încuviință Fritzi.

Și timp de o secundă, regretă că era atât de încăpățânată.

– Știi, poate ai dreptate, reluă el cu un zâmbet în voce. Îmi plac poate femeile care au sâni drăguți.

Însoți această observație cu o privire elocventă asupra tricoului bine întins al lui Fritzi.

– ...Porți haine foarte mulate astăzi. Sper că o faci în onoarea mea!

– Ce prost! Nu m-am gândit la tine nici o secundă când m-am îmbrăcat, minți ea înroșindu-se... Nu-mi place să-mi faci mutre, Ryan. Mai ales când suntem blocați de zăpadă, împreună. Sunt gata să fac pace din

nou, dacă și tu vrei. Să găsim o ocupație interesantă... și decentă, adăugă ea repede văzând cum zâmbetul i se lărgește.

Ryan oftă resemnat.

– De acord. Și eu mă plictisesc. Ce propui?

– Păi, dacă nu vrei să mă ajuți să curăț acvariul, am putea face o pizza?

– Nu este o idee rea. Ar trebui să-i sugerăm lui Neill și Susan să ne ajute, asta i-ar distra.

– Hai să-i întrebăm.

Apropiindu-se de salon, Ryan încetini pasul. Îi parvenea zgomot de voci.

– Oh, oh, ce este?

– Hai, cred că se ceartă! spuse Fritzi cu o voce înăbușită.

– Motănel și scumpetea? Imposibil.

– Sst! Ascultă!

– Nu este frumos să-i spionăm.

– Știu. Nu ascultăm decât puțin.

– Și în plus, nu suport modul tău de a bea cafeaua! spuse Susan.

– Ce reproșezi în asta! ripostă Neill pe același ton.

– Faci prea mult zgomot!

– Asta pentru că încerc să uit că nu ești bună la nimic într-o casă.

– Ce? Explică-te!

– Vreau să spun că atunci când locuiam împreună, apartamentul nostru era o adevărată cocină!

– Cocină? se înăbuși Susan. Ce tupeu! Făceam ce puteam cu ce-mi dădeai tu. Îți amintesc că nu locuiam chiar într-un palat!

– Este adevărat, încuviință Fritzi șoptit. Ar fi trebuit să caute ceva mai bun.

– Poate, dar nu este un motiv pentru a-l acuza, protestă Ryan. Bietul băiat, poate n-avea bani pentru altceva.

– Se întâmplă că nu aveam cu ce să găsesc ceva mai bun la acea vreme.

– Vezi? Ce-ți spuneam? se umflă Ryan în pene.

– Ar fi putut închiria ceva mai scump, îl repezi Fritzi. Este de o zgârcenie rară.

– Dacă eram obligați să locuim în... acea pivniță, era doar din cauza zgârceniei tale.

– Trebuia ca cineva să fie atent cu banii. Nu este vina mea că tu nu ești în stare să aduni doi cu doi!

Susan scoase o exclamație indignată.

– Cum îndrăznești să-mi spui asta când știi că nu sunt bună la socoteli.

– Într-adevăr, insistă Neill mai slab. Asta voiam să spun. Tu... ăăă... nu ești bună la calcule.

– Nu este prea frumos, o compătimi Ryan. Nu este vina ei dacă nu este înzestrată pentru matematică.

Fritzi îi dădu un ghiont în coaste.

– Posibil, dar ceea ce spune el este adevărat.

– Au! Dacă vrea să se împace cu ea, astea nu sunt lucruri de spus.

Însoțitoarea sa îl străfulgeră cu privirea.

– Da? Și de ce iei apărarea lui Susan, dintr-o dată? întrebă ea, copleșită de un val violent de gelozie.

– Apărarea ei? Nu-i iau apărarea! Sunt doar de acord cu ea când spune că el n-ar fi trebuit să abordeze acest subiect.

– Ei bine, poate dacă nu vor găsi o soluție la problema lor, te vei oferi tu s-o consolezi pe „scumpetea", sugeră Fritzi cu o voce rece.

Ryan o privi stupefiat.

– Ești pe cale să insinuezi că am pus ochii pe Susan? întrebă el, incredul. Dar mă rog, de-abia o cunosc, eu...

– Nu insinuez nimic, i-o tăie Fritzi, dar dacă este cazul, prefer să te avertizez: orice ar spune, Neill este foarte îndrăgostit de Susan și m-ar mira foarte mult ca el să consimtă la divorț.

Accentuă această informație cu un mic semn din cap și-și strânse buzele.

Ryan se sprijini de perete și ridică ochii în tavan.

– Doamne! Meriți o bătaie bună. Și de altfel, cum pot să fiu îndrăgostit de Susan când acum mai puțin de un sfert de oră mă acuzai că o iubesc pe Mona?

Această întrebare nu-i plăcu deloc lui Fritzi. Și nici zâmbetul ironic care o însoțea.

– Tu meriți o bătaie! spuse ea răspicat.

În camera vecină, Susan și Neill ridicau din nou vocea. Fritzi și Ryan își lipiră urechea de perete.

– Ascultă, a durat destul, hotărî Ryan, agitat. Dacă vor continua, se vor omorî. Trebuie să intervin.

Fritzi își mușcă buza. El avea dreptate. Îi era groază să intervină în certurile conjugale, dar de această dată, se mersese prea departe.

Trebuia acționat. Repede.

Capitolul 8

– Cu-cu! Amatori pentru pizza?

La intrarea lui Fritzi și Ryan, Neill și Susan tăcură dintr-o dată, arborând un aer vinovat.

– Oh... ăăă... cu-cu, răspunse Susan cu o vădită lipsă de entuziasm.

– Sper că nu vă deranjăm? Ryan și cu mine, o să facem o pizza și ne-am gândit că v-ar tenta și pe voi, explică Fritzi cu un zâmbet larg.

– Păi, sigur... este o idee bună, nu-i așa, dragă?

„Draga" lui Neill suna fals, dar „foarte bine, dragostea mea" a lui Susan era și mai puțin convingător.

Neill se întoarse spre noii sosiți cu un râs nervos.

– Trebuie să ne fi auzit, presupun. Nu ne certam cu adevărat, nu-i așa „scumpeteo"?

– Oh, nu! deloc! Motănel și cu mine... discutăm.

– Înțelegem foarte bine, afirmă Fritzi și Ryan în cor.

Neill și Susan schimbară încă o privire răuvoitoare. Fritzi bătu din palme cu un aer hotărât.

– Bine! Să trecem la treabă!

Fără un cuvânt, cei doi adversari făcură stânga-mprejur și ieșiră.

Ryan lăsă să-i scape un fluierat lung în surdină.

– Ei bine! Simt că o să se distreze bine!

– Aș, n-ar fi atât de teribil. Se vor calma în câteva secunde.

– Nu aș jura.

De un timp, Fritzi își ținea mâinile la spate, ca o fetiță cuminte. Brusc, cu viteza fulgerului, întinse mâna și-i administră o palmă zgomotoasă tovarășului ei. Acesta tresări, surprins de atac și-și frecă fundul cu o strâmbătură.

– Ce ți-a venit?

– Este pentru Mona, explică ea cu o mutră satisfăcută. N-o plac.

Și, scuturându-și mâinile, trecu calm prin fața lui Ryan pentru a se alătura celorlalți în bucătărie.

În mai puțin de o secundă, o palmă viguroasă în același loc o făcu să tresară. Se întoarse și se trezi nas în nas cu Ryan care zâmbea.

– Este pentru încăpățânarea ta. Nici mie nu-mi place... Și asta pentru ceea ce ai vrea, spuse el însoțindu-și cuvântul cu gestul.

Fritzi îi dădu și ea o palmă imediat.

– Și asta pentru că mi-ai vândut acea saltea cu apă oribilă!

O luă la fugă, dar nu ajunse departe pentru că murea de râs. Ryan o prinse în culoar și o țintui la perete.

– Și asta pentru că m-ai acuzat că o plac pe cumnata ta!

– Ryan! Oprește-te!

El încetă să mai dea cu palma... ca s-o poată strânge mai bine. Fețele lor erau foarte apropiate – ea-l putea săruta aproape fără să se miște dacă voia. Și voia foarte tare.

– Și acum? îl întrebă ea, încă gâfâind.

– Acum, domnișoară, s-a terminat cu tine. O să te sărut până când ai să mori, sau poate voi muri eu primul, de extaz!

Fritzi pufni în râs.

– Când? Când? Când? înrebă cu o voce sfârșită ducându-și mâna la frunte și lăsându-se pe spate.

Privirea lui Ryan deveni tandră. Cu un gest mângâietor, îi dădu la o parte o șuviță de pe frunte.

– Când vrei, șopti el.

– Acum, răspunse ea încet.

Buzele lor se atinseră, se despărțiră, Fritzi îi înlănțui gâtul cu brațele și-l strânse cu pasiune. Buzele lor se uniră într-un sărut foarte lung.

O dorință intensă, extraordinară o copleși. Cu un oftat, se lăsă pradă sărutărilor lui, mângâierilor arzătoare, uitând de momentul, locul, consecințele...

– Hei! Credeam că voiați pizza.

Fritzi și Ryan se separară dintr-o săritură, ușurați să constate că erau ascunși de casa scării.

– Sosim! spuse Fritzi răspunzând vocii morocănoase a fratelui ei.

– Și dacă am uita de pizza și te-aș duce sus, în turnul castelului meu? sugeră Ryan, luând-o din nou în brațe.

– Mi-ar plăcea foarte mult, dar noi suntem cei care au făcut propunerea.

El oftă și-i mângâie obrazul.

– Ai dreptate. Nu reușesc să mă stăpânesc să te ating, adăugă el cu un aer vinovat.

– Nu mă deranjează deloc, îl asigură ea dulce, în timp ce se sărutau încă o dată.

– Veniți ori nu? Mi-e foame!

– Hmm! Este într-o dispoziție proastă! comentă Fritzi prinzându-se repede. Ar fi bine să ne grăbim.

*

* *

În bucătărie domnea o tensiune aproape palpabilă. Susan, în fața planșetei, punea coca. Așezat la masă, Neill tăia feliuțe de ardei iute. Fără îndoială, nu-și vorbeau.

– Oh, ați început deja! Dă-te la o parte, Neill, o să termin eu.

– Nu, mulțumesc, pot s-o fac și eu, spuse el pe un ton sec.

– Atunci, lasă-mă să te ajut cu coca, Susan. Ryan va pune masa.

– Da, încuviință Ryan. Ce farfurii doriți?

– Nu te obosi, răspunse Susan în același timp, sunt în stare și singură să întind un boț de cocă. N-ai decât să te ocupi de masă.

– Eh... cum vrei.

– Se pare că nu sunt în stare să țin o casă, dar cred că nimeni de aici nu-mi poate critica talentele culinare, continuă Susan aruncând o privire grea în direcția mesei.

Lăsând făcălețul să cadă cu zgomot peste aluat, începu să întindă coca cu gesturi viguroase.

Obiectul indignării ei nici măcar nu ridică ochii, dar zgomotul cuțitului lui se acceleră net și bucățelele de ardei defilară mai repede.

– Fără a mai vorbi de incapacitatea mea de a ține contabilitatea, bombăni Susan printre dinți. Nu sunt în stare să adun doi cu doi, după cum știi.

– Să ne ocupăm amândoi de masă, sugeră Fritzi cu o voce nervoasă.

Ryan o trase rapid în oficiu.

– Nu crezi că ar trebui să-i lăsăm? Nu-mi place deloc această situație.

– Nu, i-ar irita și mai mult. Așteptăm și dacă avem impresia că preferă să fie singuri, dispărem.

– Vrei să mă auzi numărând? propuse Susan cu voce tare. Doi și cu doi fac cinci?

– Suficient, dragă. Discuția este terminată, îi aminti Neill, cu dinții strânși.

– Oh, scuză-mă, dragostea mea! N-ar fi trebuit să mă debarasez de toată agresivitatea mea.

Deschise o cutie de bulion și o vărsă furioasă peste cocă. Jumătate căzu pe alături. Ea nu păru să observe.

– Te înțeleg și mie mi-a rămas destulă, ripostă Neill cu o voce ascuțită.

– Hai să plecăm! repetă Ryan cu voce joasă, cu mai multă insistență.

Neill și Susan te făceau să te gândești la un kilogram de dinamită pe punctul de a exploda.

– În acest caz, este timpul să-ți exprimi sentimentele, anunță Susan cu un calm amenințător.

Încetase să mai lucreze. Fritzi, din ușa oficiului, observă că mâinile îi tremură.

Neill se ridică încet și se întoarse spre soția lui.

– Ai dreptate. Și de această dată, o să fim cu adevărat sinceri unul față de celălalt, și o să ne spunem ce nu ne place.

– Cu alte cuvinte, ai vrea să mă târăsc la genunchii tăi și să recunosc că am greșit să am dubii în privința căsniciei noastre, așa-i?

– N-ar fi un început rău, aprobă Neill uitând că nu erau singuri.

– Și tu vrei să mă auzi spunând că aveai perfectă dreptate să procedezi cum ai făcut-o fiindcă erai rănit de aceste dubii?

– De ce nu?

– Și apoi, aș putea să mă scuz că am iubit vreodată un alt bărbat, poate?

– Tot ceea ce-ți ceream, era să fii sinceră cu mine apropo de Brice.

– Vai, de această dată, se dezlănțuie, se strâmbă Ryan.

Fritzi și cu el se strecură pe scaune într-un colț, încercând să se facă mici de tot.

– Voiai sinceritate! strigă Susan, strecurându-și o mână sub compoziția de pizza. Ei bine, iată sinceritate! M-am săturat să aud vorbind despre Brice cât este ziulica de lungă. Dacă nu ești în stare să înțelegi că pe tine te iubesc, poți... poți să te duci dracului!

Fritzi sări de pe scaunul ei și se apropie, într-o tentativă disperată de a împiedica inevitabilul.

– ...Nu ne este prea foame, lui Ryan și mie. O să fac un pic de floricele și ne vom duce să le mâncăm în fața televizorului. Așa, voi veți putea discuta în liniște.

Cotrobăi în dulap, scoase o cratiță, aprinse focul, puse ulei și grăunțe de porumb și privi în jur.

– La naiba! Unde este capacul?

Tensiunea creștea din ce în ce mai mult. Se aplecă sub chiuvetă și căută frenetic.

– Nu te obosi, este suficientă pizza, nu-i așa, dragostea mea? rosti Susan, nepărăsindu-l pe Neill din ochi.

Ea ridică aluatul. Fritzi scoase un strigăt înăbușit văzându-l zburând prin aer și aterizând în mijlocul mesei, împroșcându-l pe Ryan cu sos tomat.

– Este adevărat, comoara mea! Dar ai uitat ardeii!

Cu gesturi furioase, Neill îndesă bucățelele la întâmplare, fulgerând-o pe Susan din priviri pentru a o forța să plece ochi.

– Eu prefer floricele, insistă Ryan. Nu mi-e prea foa...

Un jet de ciuperci zbură spre el. Se aplecă rapid și le auzi lovind masa.

– Destul! Nu merită să strice o pizza bună, protestă el ridicându-se.

Fritzi hotărî să renunțe la capac. Războiul începuse. Se duse repede lângă Ryan și-l împinse spre ușă.

– Ai dreptate, să nu mai rămânem aici, spuse ea.

– Să plecăm acum? Dar o să vină brânza, ceea ce prefer!

– Repede, Ryan. Să mergem.

– Și floricelele?

Zgomotul grăunțelor de porumb pe cale de a sări, îi făcu să se întoarcă. O jerbă de pufuleți albi zbura din cratiță.

– N-ai pus capacul! strigă Ryan pe deasupra vacarmului.

– Nu l-am găsit!

– Agață-te de mine, încercăm o retragere!

Mână în mână, se grăbiră spre culoar și alergară până în salonul mic, unde se refugiară așteptând să se termine furtuna.

*

* *

– Cred că s-au potolit.

Fritzi strecură un ochi prin ușa întredeschisă și ciuli urechea. Tăcere. Deschise ușa mai mult și se uită în stânga și-n dreapta.

– Gata, putem ieși.

Îi lăsaseră pe Susan și Neill în bucătărie de peste o oră, și Ryan murea de foame.

– Ești sigură sumpeteo-motănel? N-am chef să ajung în mijlocul unor aruncări cu pizza.

– Urmează-mă, lașule, îți spun.

– Cu atât mai bine. Să vedem dacă pizza poate fi salvată.

– Am face mai bine să facem curat în bucătărie, mai întâi, murmură Fritzi. Altfel, Neda o să facă un atac de cord când va sosi mâine.

– De ce trebuie să șușotim și să mergem tiptil?

– Pentru că nu vreau să ne audă.

– Dar nu noi ne certăm, ci ei!

Trecând prin fața ușii lui Neill, Fritzi se opri și arătă ușa închisă cu un zâmbet de speranță.

– Probabil că vorbesc, articulă ea într-un suflet.

Ryan arătă o bluză care zăcea pe podea: cea a lui Susan.

– Vorbesc?

Ea se înroși.

– Și ce? Sunt căsătoriți, nu?

Și se grăbi să se întoarcă în bucătărie. Dar intrând, își înăbuși un strigăt. Spectacolul depășea cea mai neagră închipuire. S-ar fi zis că trecuse o tornadă pe acolo.

Le trebui o oră bună celor doi tineri să curețe și aranjeze totul. Din fericire, putuseră recupera

aproape toate ingredientele pizzei și aceasta se cocea la cuptor când Fritzi puse la loc găleata și cârpa de spălat.

– Iată! Bucătăria este ca nouă!

Se îndreptă, frecându-și spatele.

– Te doare? întrebă Ryan, remarcându-i gestul.

– Întotdeauna, când spăl pe jos.

El îi făcu semn să se apropie.

– Vino, o să-ți fac masajul Majors, remediul garantat pentru toate durerile.

Ea ascultă cu plăcere și, preț de câteva clipe, el îi masă încet șalele. Era divin.

– Ar fi mai bine să stai lungită, spuse el după un timp.

Ea îi dădu o palmă afectuoasă.

– Nici gând! Te cunosc prea bine, Ryan Majors.

El râse și o sărută ușor.

– Îți este mai bine?

– Mult mai bine, mulțumesc.

El o sărută iarăși, apoi se îndepărtă, încrețindu-și nasul.

– Cred că pizza este pe cale să se ardă.

Fritzi nu spuse nimic, dar simți o mare decepție când el se îndepărtă. Ar fi renunțat cu plăcere la cină...

După masă, se instalară în fața televizorului. Nu mai ningea, puteau sigur să iasă mâine.

Către ora zece și jumătate. Ryan se întoarse spre tovarășa lui, cuibărită în capătul divanului.

– Ce calmă ești! Ce citești?

– Cartea mea cu comori.

Se gândise la carte toată seara și pe la ora nouă, urcase s-o caute.

– Da? Vino lângă mine să mi-o arăți.

– Nu te-ar interesa.

– Ba da. Hai, vino.

Îi indică locul de lângă el. Fritzi se ridică și i se alătură. Câteva clipe mai târziu, erau cufundați în paginile albumului și Fritzi îi explica încă o dată speranțele și dorințele ei.

– Și masa aceasta din sticlă cu scaune, nu găsești că este frumoasă?

Ryan se aplecă pentru a o vedea mai bine.

– Foarte. De fapt, am aproape ceva asemănător, acasă.

– Daa?

– Am cumpărat-o anul trecut.

– Ce noroc ai! exclamă ea cu ochi strălucitori.

– Nu chiar. Masa se umple de praf încontinuu, și nu se pot evita urmele de degete.

– Adevărat?

Ea privi din nou fotografia, ușor dezamăgită.

– Hm... Nu m-am gândit la asta. Și acest video? Nemaipomenit, nu?

– Am și eu unul.

– Îți place?

– Destul de plăcut, dar trebuie să închiriezi filme, să le duci înapoi a doua zi... este agasant, mai ales când filmul respectiv se dă la televizor în săptămâna următoare.

Continuară să dea paginile. Fritzi, uluită, descoperi că Ryan poseda deja tot ce visa ea.

– Și un calculator? Și Hawaii? Ai fost acolo?

– Îmi voi petrece luna de miere în acest loc, promise el. Dar se pare că este cam turistic.

– Oh, ești un pesimist! protestă ea.

– Deloc! Îți repet ce mi s-a spus.

– În orice caz, există un lucru pe care precis nu-l ai.

– Ce este?

Fritzi întoarse pagina.

– Unghii lungi și roșii! Uită-te. Întotdeauna am visat să le am așa.

– Dumnezeule! Ale mele erau așa săptămâna trecută! oftă Ryan cu o voce pițigăiată. Am fost obligat să le tai, pentru că mă zgâriau când mă rădeam.

– Bufonule!

Albumul era deschis în locul unde Fritzi îl avea pe bărbatul visurilor sale. Privirea lui Ryan fu imediat atrasă de acea imagine.

– Ce este asta? O fotografie de a mea? exclamă el, aplecându-se cu un aer mirat.

– A ta? Nu spune prostii!

El scrută portretul cu atenție.

– Poate că nu sunt eu, dar îmi seamănă extraordinar, oricum!

Ea îi smulse cartea din mâini și o ținu în fața ei, larg deschisă.

Timp de o secundă, fu atât de uimită, încât nu putu să spună nimic. Bărbatul avea pur și simplu un aer de familie cu Ryan. Avea aceeași siluetă, aceeași tentă a pielii. Avea chiar și același gen de păr mătăsos și ondulat...

Nu era de mirare că avusese impresia că-l cunoștea dintotdeauna.

– Vezi? Eu sunt! triumfă el.

El se lăsă pe pernuțe și-și încrucișă mâinile la ceafă cu un zâmbet.

– Ia te uită! Ce interesant! Sunt în cartea cu comori a lui Fritzi? Ce mai spui?

Închizând brusc cartea, o strânse la piept.

– Bun, mă duc să mă culc, anunță ea.

Ryan nu se mișcă. Zâmbetul lui se mări.

– Da, este mai bine, încuviință el.

– Ce este atât de nostim? se interesă ea.

Zâmbetul lui dispăru instantaneu.

– Nimic. Par eu să mă distrez?

– Ascultă, să nu crezi că dacă o imagine oarecare îți seamănă vag în cartea mea cu comori trebuie să tragi indiferent ce concluzii, îl preveni ea.

– N-aș face niciodată un asemenea lucru, afirmă el cu o nevinovăție pe care privirea lui șugubeață o nega.

– Ar fi mai bine pentru tine, declară ea sec.

Și ieși din cameră fără a-i lăsa timp să adauge ceva.

– Fritzi.

De cealaltă parte a ușii, ea rămase nemișcată, dar refuză să se întoarcă.

– Da?

– Nu găsești ciudat că această imagine îmi seamănă? Ia gândește-te. Trebuie s-o fi lipit în album cu ani înainte de a ne întâlni?

– Acel bărbat în costum de baie îl reprezintă pa cel cu care mă voi mărita într-o zi. N-are nici o legătură cu tine.

– Nu-l împiedică să semene cu mine.

Ea ridică din umeri.

– Simplă coincidență.

– Ha!

Fritzi făcu stânga-mprejur și-l străfulgeră pe Ryan cu privirea.

– Ce vrei să spui? îl întrebă ea cu un aer sfidător.

– Vreau să spun ha. Recunoaște, scumpeteo, eu sunt comoara pe care o aștepți dintotdeauna. Chiar frumosul tău album este de acord cu mine. Încetează să te mai ascunzi după cireș!

Fritzi căută o replică usturătoare, dar nu găsi nici una.

Ryan încă zâmbea cu un fals aer modest când ea trânti ușa și se îndepărtă rapid.

Doamne! Unde o să ajungem? Chiar și cartea ei cu comori era împotriva ei.

Capitolul 10

– Ne vedem într-una din zile, scumpetea mea!

Asta avusese îndrăzneala să-i spună Ryan când pleca a doua zi. Neill degajase drumul din zori; nimic nu-l mai reținea.

În prag, Fritzi îl privise traversând curtea, înotând prin zăpadă, până la camionul lui. Era ușurată că-și impusese punctul de vedere... dar în același timp, nu putea să-și alunge un oarecare sentiment de singurătate.

Se întoarse în salon și privi în jur. Cum știuse el să umple cu prezența sa această cameră goală! Cu un mic zâmbet, își duse degetele la gură, amintindu-și de sărutările lui și de certurile făcute pentru a râde.

Ochii i se închiseră. Brusc, își dădu seama ce pierduse.

„Într-una din zile, scumpetea mea”. Nici un cuvânt despre o viitoare întâlnire, planuri precise. Nimic. După toate aparențele, nu se vor mai revedea. Și asta din cauza ei.

– Ryan a plecat?

Neill, intrând în încăpere, o întrerupse din visare.

– Da, chiar acum.

Fratele ei îi remarcase tristețea, dar ezita s-o întrebe: știa bine cărui fapt se datora.

– Vrei să vii în oraș cu Susan și cu mine? Ne ducem s-o luăm pe Neda.

– Nu, mulțumesc, am rămas în urmă cu contabilitatea.

– N-ar mai putea aștepta? În acest moment este sezonul mort, te vei ocupa mai târziu. Hai, vino, ne oprim la Grandy la întoarcere să mâncăm hamburgeri și să bem bere de malț.

Fritzi se îndepărtă încet de fereastră și se postă în fața căminului.

– Mulțumesc, Neill. Poate într-o altă zi.

– Ești atât de necăjită?

Tânărul își desfăcu brațele. Sora lui ezită puțin, apoi i se aruncă în brațe și izbucni în suspine.

– Oh, Neill, sunt așa de nefericită!

El râse blând.

– Nu credeam să văd vreodată un bărbat care să sfâșie inima lui Fritzi Taylor!... Este dureros, nu-i așa? adăugă el bătând-o pe umăr.

– Este îngrozitor! hohoti ea. Și nu știu ce să fac!

Neill o trase spre divan și se așeză cu ea. Apoi îi întinse o batistă.

– Ești îndrăgostită de el?

– Da, dar nu trebuie.

– De ce nu?

– Fiindcă viața mea este organizată și... și nu este momentul să mă îndrăgostesc.

– Ceea ce este bine cu planurile, este că pot fi întotdeauna modificate după împrejurări.

– Dar eu nu vreau să le schimb! Altfel, risc să-mi stric viața...

Ea se întrerupse la timp.

– Ca mine? termină Neill în locul ei.

Ea își plecă fața.

– Da... Scuză-mă. Dar vezi, totul se petrecea bine pentru mine. Pornisem bine ca să-mi ating scopurile pe care mi le fixasem, aș fi ajuns acolo în cinci ani și

apoi m-aș fi putut gândi să cunosc pe cineva și să mă așez la casa mea. Dar a trebuit ca Ryan să treacă pe aici și să răstoarne totul. Acum, din cauza lui, nu mai știu ce vreau.

Fratele ei oftă, clătinând din cap.

– Tu și planurile tale absurde! Am știut întotdeauna că mania ta pentru organizare va sfârși prin a-ți atrage necazuri. Crezi într-adevăr că prevăzând totul până în cel mai mic detaliu, te va scuti să faci greșeli?

– Poate, dar în orice caz, trebuia să le facă mai puțin grave.

– Fritzi, așa-i că-l iubești pe Ryan?

– Da, dar asta nu schimbă cu nimic, eu...

– Și el te iubește?

– Ei bine, mi-a spus...

Îl privi pe frate-său cu un aer vinovat.

– ...Nu știu dacă mai este adevărat.

– După părerea mea, încă este. Acestea fiind zise, dacă nu te hotărăști să-ți abandonezi planurile tale rigide și să trăiești de la o zi la alta, riști foarte tare să pierzi totul.

– Dacă mă iubește așa cum a spus, ar accepta să mă aștepte cinci ani.

– Cinci ani?

Ea își încruntă sprâncenele. Ciudat, dar Ryan reacționase foarte asemănător.

– Bine, poate nu cinci... dar n-o să mă mărit cu el de Sfântul Valentin, cum ar vrea el.

– Problema nu este să știi când te vei mărita cu Ryan, nici dacă te vei mărita cu el. Dar ești prea încăpățânată când este vorba să schimbi ceva în viața ta. Fii rezonabilă, Fritzi, suntem cu toții obligați, mai mult sau mai puțin, să ne adaptăm împrejurărilor. Dacă Ryan este cu adevărat important pentru tine, încearcă să vezi dacă nu-i poți găsi un loc în planurile tale.

Lacrimile lui Fritzi începură iar să curgă. Fratele ei atinsese un punct sensibil.

– Nu-i poți cere să te aștepte cinci ani până când îți vei realiza visurile, continuă Neill. Și cu visurile lui, ce faci?

Îngenunche în fața ei pentru a-i căuta picioarele.

– Dacă ceea ce te înspăimântă este căsătoria mea cu Susan, liniștește-te. Noi am avut o lungă discuție,

ieri seară. Prima noastră discuție serioasă de la căsătorie, cred, spuse el zâmbind. Am limpezit multe lucruri... și cred că vom ieși din asta.

Fritzi puse mâna peste a lui cu afecțiune.

– Sunt atât de fericită, Neill. Întotdeauna am crezut că tu și Susan vă iubiți.

– A trebuit să ne maturizăm și ne rămân încă multe probleme de rezolvat. Dar știi ce vreau să-ți spun? Dragostea noastră a fost cea care ne-a permis să trecem peste toate. Visurile sunt foarte frumoase, dar realitatea este mult mai solidă.

Cuvintele lui Neill o impresionară foarte mult pe Fritzi. Era foarte frumos să visezi, într-adevăr, dar brusc, își dădu seama că toate visurile ei îl priveau pe Ryan. În fiecare seară, își lua cartea cu comori și contempla îndelung fotografia bărbatului care-i semăna, reproșându-i cu amărăciune încăpățânarea ei.

Era prea târziu? Acum era gata să-l includă pe Ryan în planurile sale de viitor, dar el, ar mai vrea?

Pentru că nu mai încercase s-o vadă, însemna cu siguranță că se resemnase. Cum putea ea să-și înghită mândria, să-i ceară să revină, când se arătase atât de inflexibilă?

*

* *

După ianuarie, veni februarie. Timpul era din ce în ce mai prost. Fritzi, cu inima grea, își îndeplinea sarcinile zilnice fără chef.

Ryan telefonă în cele din urmă, dar numai ca s-o întrebe dacă se obișnuia cu patul său. Ea îl ura în continuare, dar era singura amintire pe care o păstrase de la Ryan. Așa că afirmă că-i plăcea la nebunie. Dacă avea cea mai mică speranță, el nu făcu nici o aluzie în cursul scurtei lor conversații impersonale și Fritzi nu găsi curajul să-și deschidă inima.

Zilele treceau, fiecare mai tristă ca precedenta. Și apoi, într-o dimineață, în timp ce gerul biciuia geamurile, iar frigul se infiltra prin cea mai mică fisură, Fritzi înțelese când se trezi că plânsese destul după o dragoste pierdută.

Ca printr-o minune, vioiciunea de altădată îi revenise. Sări din pat și alergă sub duș, clocind mii de strategii. Acum era suficientă apă caldă, de când Neill instalase un nou încălzitor în vederea întoarcerii părinților lor. Așa că avu tot timpul să reflecteze în baia plină de aburi.

Pentru că-l iubea atâta pe Ryan Majors trebuia să-i recâștige inima.

*

* *

Viața ei căpătase un sens de când căuta toate modurile de a provoca întâlniri „accidentale", fără ca el să poată bănui că ea le organizase.

Cum orașul era mic, putea ușor să întârzie prin magazine, pândind momentul când el ar fi ieșit să meargă la bancă sau să-și facă o cumpărătură.

La sfârșitul unei săptămâni, cum el nu părea că vrea să se revadă cu ea, Fritzi strânse din dinți și-și îndreptă umerii cu și mai multă hotărâre. Luase deja un kilogram din cauză că mânca în fiecare zi la prânz, în restaurantul unde mânca el, dar dacă trebuia, era gata să se mai îngrașe cu un kilogram.

Și în tot acest timp, Ryan nu părea să-și dea seama că îl urmărea cu asiduitate. Cum putea fi atât de obtuz? Mister!

Era întotdeauna politicos, dar nu spunea nimic altceva în afară de „ce mai faci?" sau „ce timp îngrozitor!" când se întâlneau.

Într-o după-amiază, cu două zile înainte de Sfântul Valentin, ea se afla în barul în care Ryan venea atât de des. Ceruse un ceai, dar nu-i simțea gustul – căpătase un guturai zdravăn care o forțase să stea în pat. Era prima dată în această săptămână când putea să-și reia urmărirea.

De fapt, n-ar fi trebuit să se scoale astăzi din pat, atâta timp cât avea o mină îngrozitoare. Ochii îi erau roșii și lăcrimoși, nasul îi era umflat și așa de înfundat, încât că avea impresia că aude totul din fundul unei caverne. Când vorbea, îți venea s-o iei la fugă.

Poate că ar face mai bine să rămână discret într-un colț și să aștepte să fie mai prezentabilă pentru a-i atrage atenția? Da, ar fi mai înțelept, hotărî ea. Plătindu-și nota, se dădu jos de pe scaun... și înlemni văzându-l pe Ryan intrând în compania altui bărbat.

Se dădu înapoi trăgându-și pălăria pe ochi, în timp ce Ryan și tovarășul său se instalară în fața tejghelei.

– Bună, spuse el, oprindu-se în fața ei. Iar ne întâlnim.

– Bună, mormăi ea.

– Cât pe ce să nu te recunosc, cu această pălărie care-ți acoperă fața.

– Este curent pe aici, se justifică ea, ridicându-și gulerul mantoului.

– Ne intersectăm des, în acest moment. Curios, nu?

– Foarte curios, încuviință ea cu un zâmbet palid. Am făcut cumpărături și luam un ceai înainte de a mă întoarce.

El o privi ciudat.

– Ești bolnavă?

– Doar un guturai.

Ea controbăi în poșetă ca să scoată o batistă.

– Ei bine... mă bucur că te-am văzut. Pari foarte în formă, spuse el, lăsându-și privirea să întârzie pe fața ei îmbujorată.

– Mulțumesc. Și tu la fel.

– Atunci, pe curând. Și îngrijește-ți guturaiul.

El se întoarse la bar; Fritzi încercă să se concentreze asupra ceaiului ei.

Foarte în formă! Își suflă nasul cu putere și bău o înghițitură. Da, era fără speranță!

Jumătate de oră mai târziu, fruntea îi ardea, ceaiul i se răcise, îi clănțăneau dinții, dar se ținea bine, în speranța că el se va mai opri să-i spună un cuvânt când va ieși.

Deși el nu-i acorda nici o atenție, continua să-l privească pe furiș, din când în când.

În aparență, tovarășul lui era un reprezentant de comerț. Din frânturile de conversație care-i ajungeau la ureche, acesta încerca să-i vândă lui Ryan o nouă linie de accesorii pentru paturile cu apă.

Tocmai se hotăra să abandoneze partida când îl văzu pe Ryan privind în direcția ei, apoi întorcându-se spre barman să-i spună ceva.

Treizeci de secunde mai târziu, o cană mare, plină cu un lichid chihlimbariu sosea pe masa ei.

– Dar n-am comandat nimic! exclamă ea.

– Domnul de la bar l-a cerut pentru dumneavoastră. Acest grog vă va face mult bine.

De departe, Ryan îi zâmbi și-și ridică paharul în tăcere. Ea îi înapoie zâmbetul.

– Mulțumiți-i acelui domn din partea mea, spuse ea bând o primă înghițitură. Oh, este foarte tare.

– Ceea ce vă trebuie, pentru guturaiul dumneavoastră.

Docilă, luă o a doua înghițitură.

Peste zece minute, i se servi un al doilea grog. Se întoarse spre Ryan neliniștită – bea atât de rar alcool și nu era sigură că va putea conduce după acesta. Dar Ryan îi adresă din cap un semn de încurajare. Ridică din umeri, fatalistă, și luă cana.

Peste treizeci de minute și trei groguri, Fritzi fixa planta verde din fața ei cu ochi sticloși când auzi vocile lui Ryan și a barmanului lângă ea.

– Le-am făcut mai puțin tari ca de obicei, domnule Majors. Se pare că nu este obișnuită să bea.

Fritzi se întoarse spre ei cu un zâmbet tâmp și întinse brațele către Ryan.

– Cu-cu! Sunt mult mai bine, mulțumesc!

– Vino, draga mea, ai băut prea mult. O să te conduc acasă.

– Oh! Cred că ar fi mai bine! încuviință ea, înnodându-și brațele în jurul gâtului și punându-și capul pe umărul lui.

Să regăsească iarăși contacul lui, parfumul curat de săpun și after-shave, era ca și cum ar fi găsit un puț cu apă proaspătă după o traversare a deșertului. Oh, ce dor îi era de el!

– Nu mă simt prea bine, mărturisi ea cu o voce mică.

Ryan o ajută să se ridice, îi încheie mantoul și-i aranjă pălăria. Apoi o ridică în brațe și se îndreptă spre ieșire.

– Lasă-i mașina unde este, Jackson, voi trimite pe cineva s-o ia mai târziu.

– Am înțeles, domnule Majors.

Vântul înghețat care le biciui fețele la ieșire, o făcu să se cuibărească și mai mult la pieptul lui.

– Ți-e frig? întrebă Ryan.

Ea făcu semn că da și-și dădu capul pe spate ca să-l poată vedea. Cum el o strângea lângă el și grăbea pasul, ea îi mângâie obrazul cu un oftat de plăcere.

– Ești cu adevărat drăguț să mă duci acasă, știi? Chiar foarte drăguț.

– Sunt nebun de ți-am trimis atâtea groguri, răspunse el cu un aer vinvoat.

– Erau delicioase! protestă ea. Excelente! N-am băut niciodată atâta.

– Unul singur ar fi fost suficient, afirmă el, mai mult pentru sine decât pentru ea.

Când fură în mașina lui, câteva clipe mai târziu, Fritzi refuză să-și deznoade brațele de pe gâtul lui.

– Cum o să conduc cu tine pe genunchi? zâmbi el tandru.

– Nu știu, dar vreau să stau lângă tine. Mi-a fost foarte dor...

Își lipi obrazul de al lui.

– Cred că te iubesc, adăugă ea.

– Era timpul să-ți dai seama, replică el cu un mic râs.

Oftară în cor, fericiți și emoționați.

– Ryan, știu că sunt bolnavă, dar sărută-mă, șopti Fritzi.

După primul sărut veni un al doilea, apoi un al treilea, un al cincilea, al zecelea... nu se puteau opri.

– Nu, destul! se rugă Ryan, copleșit de dorință.

– Oh, Ryan, nu mă respinge. Am atâta nevoie de tine!

Cu prețul unui efort, el se îndreptă și porni motorul.

– Mă duci acasă la mine? întrebă Fritzi cu o voce dezamăgită. Oh, te rog, du-mă la tine! Te iubesc. Îmi pare rău că am fost atât de încăpățânată.

El nu știa până la ce punct cuvintele ei erau dictate de beție, dar puțin îi păsa – nu voia decât să fie singur cu ea, numai ei doi.

– Și dacă vrei să mă ierți, voi face eforturi, încă pleda ea când el opri mașina în fața casei lui, zece minute mai târziu.

Ea îi luă din nou gura în stăpânire pentru un sărut care-l făcu să-și piardă capul. Pierdut de pasiune, o luă în brațe și o transportă.

– Ryan, spune ceva!

– Ține, ia batista asta și suflă-ți nasul. Nu face zgomot, o să deranjezi vecinii.

În timp ce ea pălăvrăgea în continuare, el urcă scara cu ea în brațe, intră în apartament și închise ușa după ei.

– Unde suntem?... Oh, la tine!

Erau în cameră. Ryan își lungi prețioasa povară pe pat. Ea îi puse un deget pe vârful nasului și-i zâmbi cu adorație.

– O să facem dragoste? întrebă ea.

– Da, și-mi va părea teribil de rău mâine dimineață.

Ea se întunecă.

– De ce?

– Fiindcă ești mai mult decât un pic beată și avem multe probleme de rezolvat.

Fritzi scutură din cap cu o mutră ironică.

– Pot să-ți certific că știu ce fac. Cât despre problemele noastre, nu avem așa de multe precum crezi.

Ryan se scărpină pe frunte. Ea părea complet trează, dintr-o dată.

– Artistă mică! Nu ești beată deloc, nu-i așa?

Ea făcu semn că nu, cu un zâmbet larg.

– Vrei să spui că ai înghițit atâtea groguri, fără să fi avut nici un efect asupra ta?

– Deloc, am băut câte o gură din fiecare, iar restul l-am vărsat în ghiveciul cu planta verde, de lângă masa mea. Trebuie să fie euforică, la ora asta.

– Asta era!

– Nu face mutra asta! În fond, de ce mi-ai trimis acele groguri?

– Ca să nu mai fii în stare să te întorci acasă, și să te pot însoți, recunoscu el cu un zâmbet.

– Vezi? Îmi pare bine că te-am ajutat, conchise Fritzi întinzându-i brațele.

Ryan se strecură fără ezitare între ele.

– Trebuie să discutăm, afirmă el.

– Mai târziu. Acum avem altceva mai bun de făcut. O să te seduc...

Însoțindu-și cuvintele cu gesturile, începu să-l dezbrace.

– Scuză-mă că-ți dau sfaturi, dar n-ai face mai bine să începi cu cămașa? o întrebă el când ea îi desfăcea cureaua de la pantaloni.

– Nu, îți cunosc deja bustul, replică ea drept explicație.

Râsul tânărului fu întrerupt de o ploaie de sărutări.

Și apoi, puțin câte puțin, jocul lor deveni mai serios, mângâierile lor mai intense, mai înflăcărate. Se

dezbrăcară unul pe altul și dorința lor creștea, ațâțând focul care mocnea în ei de atâta vreme, și pe care îl lăsau până la urmă să iasă la iveală.

Barierele cădeau, puteau în fine să se unească într-un act de dragoste adevărat, care le era la fel de firesc ca respiratul.

Instinctiv, găseau mângâierile potrivite, gesturile armonioase. Inimile, trupurile lor vibrau la unison, ca și cum ar fi fost amanți de multă vreme.

Acest moment era atât de frumos, încât era plin de gravitate. Fără să se scape din ochi, păreau să-și ghicească, să-și anticipeze nevoile reciproce, știind de fiecare dată să și le satisfacă. Când sosi clipa voluptății supreme, Ryan o ridică în brațe murmurându-i cuvinte de adorație incoerentă, care îi parveniră într-un val de senzații incontrolabile, extraordinare.

Mai târziu, când se odihneau unul în brațele celuilalt, Fritzi se gândi că trăise cele mai frumoase ore ale vieții sale. Nimeni n-o făcuse să simtă ce simțise cu Ryan... O străbătu un mic fior la ideea că fusese cât pe ce să treacă pe lângă această comoară...

Capitolul 11

– Ți-e frig?

Simțind-o tremurând, Ryan se aplecă asupra ei cu un aer neliniștit și tandru.

– ...Trebuie să te învelesc. Așteaptă.

Râse văzându-l la fel de grijuliu ca o cloșcă.

– Mă simt foarte bine, te asigur.

– Nu-i așa. Ai febră, și sunt de neiertat că am făcut dragoste cu tine în această seară.

– Dar eu nu mă plâng! protestă Frizi, înconjurându-i gâtul cu brațele.

El se aplecă pentru a o săruta îndelung, dar după un moment, coborî din pat, anunțând-o că se duce să caute aspirină.

Ce pat confortabil! se gândi ea cuibărindu-se, pentru a savura mai bine căldura lui.

Căldura? se suci ca să vadă... salteaua ondulă sub ea. O saltea cu apă! Își dădea seama abia acum!

– Ryan, aceasta este o saltea cu apă! spuse acuzator când el reveni în cameră.

El pufni în acel râs care-i plăcea atât de mult.

– Da, am instalat-o cam de două săptămâni.

– Credeam că le urăști!

Ea se ridică pentru a-și înghiți pastilele cu un pahar cu apă.

– Era adevărat, până m-am ocupat de a ta. Și asta m-a intrigat.

– Și acum ce crezi?

– Ca să-ți spun drept...

Începu să explice că era minunat și nu înțelegea ce reproșa ea acestor saltele, pe urmă se întrerupse drept în mijlocul unei fraze:

– ... o găsesc îngrozitoare, mărturisi el.

Fritzi îi zâmbi larg.

– Ce-ți spuneam eu? Nu sunt la înălțimea reputației lor, nu-i așa?

– În orice caz, nu regret ora pe care am petrecut-o deasupra, remarcă el.

– Da, a fost plăcut, conveni Fritzi ghemuindu-se lângă el. Poate că dacă am fi început mai devreme, patul meu mi-ar fi displăcut mai puțin.

– Nu începe să-mi reproșezi! Am făcut tot ce mi-a stat în puteri. Tu erai cea care afirmai că nu aveam ce căuta în viața ta, nici în blestematul tău pat cu apă.

Ea oftă.

– Da, am fost o proastă.

– Nu, prostul eram eu. Și aceste ultime săptămâni mi-au servit drept lecție. Aveai dreptate, sunt prea nerăbdător. M-am gândit mult și consider că a aștepta cinci ani este un răgaz rezonabil. Accept să am răbdare, dacă mă vrei.

– Cinci ani!

El tresări, surprins de vigoarea exclamației ei.

– Ei bine, da. Cinci ani, sau chiar șase. Cum tu...

– Vorbești serios? Vrei să așteptăm cinci ani ca să ne căsătorim?

Fritzi trase cuvertura brusc și-și încrucișă brațele, nemulțumită.

– ...Este ridicol.

– Dar tu ești cea care...

– Nu se pune problema, Ryan. Vreau să mă mărit imediat!

– Imediat?

Pe buzele lui apăru încet un zâmbet.

– Pe cuvântul meu, nu știu... mă obișnuisem cu ideea de a rămâne celibatar încă cinci ani, spuse el

prefăcându-se că reflectează... Ascultă, uite ce-ți propun: o să-mi consult cartea cu comori ca să văd ce mă sfătuiește să fac.

Fritzi îl privi bănuitoare.

– Tu nu ai așa ceva.

– O carte cu comori? Cum poți spune asta? Mi-am petrecut toate serile lipind imagini într-un album timp de două săptămâni și ai tupeul să-mi spui că nu-mi planific viața?

– Nu ești în stare nici măcar să te organizezi de la o zi la alta, ripostă ea.

– Nu mișca!

Ryan reveni după câteva clipe, cu un vas de lipici într-o mână, un album într-alta și o pereche de foarfeci în gură.

– Să fiu acuzat că n-am carte de comori, mormăi el. Privește aici, domnișoară Taylor! Și grăbește-te, nu mi-am lipit încă imaginea de astăzi.

Ea începu să întoarcă paginile și izbucni imediat în râs. În cartea lui Ryan, nu exista decât ea. Era aceeași fotografie, încă și încă, un vechi instantaneu luat cu câțiva ani mai devreme.

– De unde îl ai? întrebă ea.

– Neill mi l-a dat. L-am tras în douăzeci și șase de exemplare.

– Dar nu sunt decât eu în cartea ta?

Încet, Ryan își scoase foarfecele din gură.

– Pentru că tu ești tot ce-mi doresc. Regret doar că ți-a trebuit atâta timp ca să-ți dai seama.

Ea își luă un aer vinovat.

– Am înțeles de multă vreme, dar când am vrut să te regăsesc, nu mai păreai interesat de mine.

– Hm, în locul tău n-aș paria pe asta, afirmă el sprijinindu-se în perne. Am văzut foarte bine la ce joc te pretai.

– Da? Atunci de ce nu m-ai ajutat?

– Cum spunea bunica mea, te lăsam să fierbi în suc propriu. Aveam intenția să acționez la momentul favorabil.

– Ce te-a făcut să alegi ziua de astăzi?

– Eram înnebunit de neliniște, fiindcă nu te văzusem toată săptămâna. Îmi era teamă că ți s-a întâmplat ceva, sau că te-ai hotărât să renunți la mine și să te întorci la cartea ta cu comori.

– Eram în pat, din cauza acestei răceli. Dar n-ar fi trebuit să te neliniștești. Trebuie să-ți mărturisesc ceva: când iau o hotărâre, pot fi foarte încăpățânată dacă trebuie. N-aveam de gând să abandonez partida așa de repede, crede-mă.

Ryan deschise ochii mari.

– Tu? Încăpățânată? Imposibil!

– Ba da, ba da, te asigur, știu că nu se vede, dar asta este. Și vreau de asemenea să-ți spun că regret să-ți fi propus o legătură. Contezi mult mai mult pentru mine și ți-o voi dovedi.

– Este foarte liniștitor ce-mi spui, dar ar fi fost suficient să pui mâna pe telefon și să-mi spui că te-ai răzgândit în loc să alergi de nebună prin tot orașul și să faci o pneumonie. Aș fi venit fără să pierd o clipă, spuse el sărutându-i urechea și gâtul.

– O să facem din nou dragoste?

– În plus, știi să-mi citești și gândurile!

– Nu, sunt pur și simplu îndrăgostită de tine.

Trecu un moment lung, un moment de plăcere intensă urmat de o pace minunată.

– Fiindcă ești atât de grăbită să te măriți, am putea-o face în ziua Sfântului Valentin? sugeră Ryan, cu o voce nepăsătoare, mult mai târziu.

– Nu văd cum. Este peste două zile. Trebuie să ne organizăm, Ryan. Știi că nu-mi place să fac lucrurile fără a le planifica. O nuntă este o zi mare, trebuie cumpărate inele, găsit un preot, reținute...

– Stop! Pot rezolva una dintre probleme, instantaneu. Pentru celelalte, vom vedea mâine.

Dând la o parte cuvertura, el aprinse veioza și se duse la comodă, conștient că ea îl urmărește cu privirea.

– Mă mănânci din ochi! o acuză el ca s-o tachineze.

Ea zâmbi vinovată.

– Îți place panorama?

– Este minunată.

– Cu atât mai bine.

El luă ceva din sertarul de sus și veni s-o așeze pe genunchii lui Fritzi. Ea deschise cutiuța.

– Oh, Ryan!

Era un diamant splendid, montat pe un inel de aur.

– ...Când l-ai cumpărat?

– Promiți să nu râzi?

– Sigur! promise ea în timp ce el îi punea inelul în deget.

– L-am cumpărat a doua zi după ce ți-am prezis că ne vom căsători de Sfântul Valentin, mărturisi el confuz.

Ea îl privi nevenindu-i să creadă, înainte de a izbucni în râs.

– Nu-i adevărat!

– Mi-ai promis să nu râzi, bombăni el. Și da, este adevărat.

– Dar cum de erai sigur că o să te însori cu mine? De-abia mă cunoșteai!

– Știam tot ce aveam nevoie să știu... N-au fost atât de multe femei în viața mea, Fritzi, adăugă el cu tandrețe. Și nici una nu-ți ajungea nici până la gleznă. Când m-ai condus acasă, în seara de Anul Nou, am simțit imediat că erai diferită. În acea seară am hotărât că eram făcuți unul pentru celălalt. Deci, în continuare, am acționat în consecință. Într-un fel, am făcut pe vânătorul de comori fără să știu.

– Oh, Ryan, dragostea mea!

La rândul ei, Fritzi ieși din pat și cotrobăi în sacoșă. Scoase marele album care contase atâta pentru ea. Îl avea întotdeauna cu ea, de două săptămâni, în speranța acestei zile.

– Ține, spuse ea întinzându-i cartea.

– Ce este asta?

– Cartea mea cu comori. Nu mai am nevoie.

– Nu mai ai nevoie?

– Nu. Voi avea întotdeauna scopuri în viață, dar tu ești adevărata mea comoară.

Ryan strânse acest cadou la piept, tulburat. Știa mai bine ca oricine ce reprezenta pentru ea.

– Oh, Fritzi, nu găsesc cuvinte... Nu am vrut niciodată să renunți la visurile tale pentru mine. Dimpotrivă, vreau să te ajut să ți le înfăptuiești.

– Ceea ce-ți cer, Ryan, este să fii cu mine întreaga viață.

– Jur să fac tot ce-mi va sta în puteri pentru a-ți merita dragostea, murmură el întinzându-i brațele.

Schimbară un sărut foarte lung.

– Nu pretind decât un lucru, șopti Fritzi. Să-mi iei înapoi salteaua cu apă!

– Promit, de această dată o iau, afirmă Ryan pe un ton solemn.

– Ce mulțumită sunt! Dar ce te-a făcut să te răzgândești?

El luă un aer poznaș.

– Am găsit un mijloc bun de a nu pierde bani: o să-i măresc prețul, și apoi voi lansa o promoție: două la preț de una.

Și bătu salteaua care clipocea sub ei.

Sfârșit

Solicitanții la

„CARTEA PRIN POȘTĂ“
se pot adresa
„S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE“

București, str. Teodosie Rudeanu 54, sector 1
tel. 021-223.63.07. sau C.P.-41-129.
Pentru relații editoriale se pot adresa editurii:
str. Panait Istrati 62, sector 1
tel/fax 021-224.16.98.
tel.: 021-665.45.65